

Nồi Nào Vung Nấy

Contents

Nồi Nào Vung Nấy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	17
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33

Nồi Nào Vung Nấy

Giới thiệu

Nội dung: Hiện đại, vườn trường, chủ công, ngọt sủng, 1×1, kiện khí trung khuyến công x ôn nhu hướng nội thụ, HE. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-vung-nay>

1. Chương 1

Hôm nay là thời gian sinh viên mới nhập học của đại học X, Trần Càn một mình mang theo hành lý đi vào nơi ghi danh. Dáng người cao lớn ấy ở khu phía nam rất dễ khiến người khác chú ý, thêm cả gương mặt đẹp trai như ánh mặt trời, tỉ lệ người trên đường quay đầu lại rất cao. Chờ khi anh đến tân sinh chỗ ghi danh, đàn chị phụ trách tiếp đón sinh viên mới nháy mắt mắt sáng lên. Sau đó anh đã bị mấy đàn chị này chăm sóc đến tận phòng ngủ.

Thật vất vả thoát khỏi mấy đàn chị nhiệt tình giúp đỡ này Trần Càn cuối cùng cũng có cơ hội dò xét bạn cùng phòng ngủ với mình. Sau đó ở cạnh một góc hẻo lánh dưới giường phát hiện một nam sinh vóc dáng nho nhỏ. Phút chốc khi nam sinh kia quay đầu lại cười, trong lòng của anh lộ bộ một phát. Anh nghĩ ‘Nguy rồi’.

Nam sinh vóc dáng nhỏ xinh cười rất ngại ngùng, khuôn mặt trắng nõn có hai má lúm đồng tiền mê người. Con mắt tuy không lớn, nhưng bởi vì dáng cười mà nheo lại, cả người tản mát một loại hơi thở ‘Người tốt’. Cậu tự giới thiệu với Trần Càn “Tôi là Tiền Miếu, hi vọng chiếu cố nhiều hơn!”

Trần Càn lấy lại *** thần, có vẻ hơi cứng nhắc bắt chuyện “Xin chào, tôi là Trần Càn.” Nói xong lập tức xoay người sang chỗ khác dọn hành lý, tựa như không trông thấy Tiền Miếu muốn tiếp tục mở miệng. Mà Tiền Miếu sững sốt một chút, cũng không nói thêm gì, quay đầu tiếp tục dọn đồ.

Thu thập xong mọi thứ qua một ngày, hôm sau bọn họ lên xe của trường học đến quân doanh huấn luyện quân sự. Bốn người trong phòng ngủ 417 của Trần Càn chiếm được một loạt vị trí cuối cùng trên ô tô, Trần Càn và Tiền Miếu ngồi hai bên, ở chính giữa là Vương Bằng Cử và Cao Á Phi. Hai tên nhóc ở giữa chỉ vừa gặp mặt ngày hôm qua mà đã trò chuyện rôm rả, Trần Càn đang nghĩ một số chuyện nên không phản ứng, Tiền Miếu lại yên tĩnh không đáp lời nào, kết quả không hiểu sao thành cục diện bây giờ. Ô tô hướng tới vùng ngoại thành xa xôi, thời tiết âm u, lại cực kỳ oi bức. Không khí trong xe cũng rất nóng.

Trần Càn đang suy nghĩ chuyện gì à, tối hôm qua quả nhiên anh nằm mơ... Lại là mộng xuân khiến anh xấu hổ và giận dữ không thôi. Nam sinh ở cái tuổi này mộng xuân cũng không có gì bất thường. Chỉ là Trần Càn không giống họ, anh mộng xuân đối tượng rất đặc biệt—— nam sinh, hơn nữa nam sinh dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, còn có thân thể những thiếu niên chưa phát dục. Khi nằm mơ thì là mộng đẹp, nhưng khi tỉnh lại, là ‘Ác mộng’ khiến người ta cực kỳ đau đầu. Lần đầu tiên Trần Càn mơ những giấc mơ này khi vào cấp hai.

Lần đầu tiên thì anh xem như không có gì, nhưng những cảnh tượng tự liên tục xuất hiện trong mơ nhiều lần về sau, anh cảm nhận rất sợ hãi. Anh biết yêu trẻ con là một căn bệnh, hơn nữa chính mình chẳng khác nào kẻ biến thái. Vì để chứng minh chuyện này, anh chạy tới trường cấp hai và trường tiểu học chơi bóng mấy lần, mượn cơ hội quan sát những cái... thiếu niên chưa trưởng thành đó. Nhìn nhiều lần về sau mộng xuân càng nhiều. Đối với nam sinh tuổi này mà chỉ đứng xa để nhìn sao. Làm thế nào bây giờ? Chịu đựng, hoặc chơi bóng rổ phát tiết, dù biến thái thế nào cũng không thể chà đạp trẻ em nhà người khác.

Trần Càn đau đầu đè lên huyết thái dương, vừa ngắm Tiền Miếu đang chớp mắt gần cửa sổ. ‘Có lẽ là vì cậu nhóc này! Cho dù dáng người gầy yếu thấp bé hay là hai cái má lúm đồng tiền kia hoặc đôi mắt cong cong trắng lười liềm mắt đều chọt trúng chỗ đau của mình. Về sau nên cách xa cậu ấy một chút!’ Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh trong phòng ngủ về sau ngẩng đầu cúi đầu đều thấy, đầu càng nhức.

2. Chương 2

Edit & Beta: Hoa Cúc

Đến quân doanh đã là chạng vạng tối, bọn họ dựa theo đại đội phân trước đó và tập hợp. sau khi bị huấn luyện viên đe dọa nửa ngày, mọi người xếp hàng nhận chén dưa và chăn nệm, thật vất vả nhận hết rất nhiều đồ đạc rồi mới được vào phòng ngủ, mới đầu không khí còn hơi trầm sau đó các nam sinh lập tức bạo phát nói tục. Nhất thời những tiếng phàn nàn vang lên cả tầng trên.

“Fck My Life(1)! Ngay cả giường cũng không có họ để chúng ta ngủ trên mặt đất sao?”

(1) ! = ngọa tào = nói tục = FML = Fck My Life

“Thao, đây là chuyện gì?”

...

Phòng 417 của Trần Càn và phòng 418 bên cạnh hợp thành một phòng ngủ lớn 208, khi một đám nam sinh đi vào phòng ngủ, thấy phòng nhỏ hẹp không có vật gì, sau khi mắng một trận thì có người vào trực tiếp ném nệm xuống mặt đất. Mọi người hai mặt nhìn nhau nghĩ cuối cùng cũng có người cứu vớt bọn họ.

“Các học sinh, vì nguyên nhân giường ngủ có hạn, các gian phòng có giường đã ưu tiên phân cho các bạn nữ rồi, mọi người chấp nhận một chút, đặt một tầng lót trắng trên mặt đất, sau đó trải chăn nệm lên.”

Âm thanh ngọt ngào của giáo viên phụ đạo vang lên sau đó giúp một bạn học đứng cạnh trải chăn nệm xuống góc trong, an ủi bọn họ một chút thì chuẩn bị đi sang phòng ngủ kế tiếp. Trước khi đi còn ném một quả Boom: “Đúng rồi các bạn học sinh, một lát nữa huấn luyện viên sẽ dạy các cậu cách gấp chăn, đêm nay có khả năng sẽ phải tập hợp khẩn cấp, nhưng nhìn tâm tình huấn luyện viên à! Mọi người cố gắng lên nhé!” Để lại một đám người kêu than trời đất.

Huấn luyện viên không dịu dàng như giáo viên phụ đạo, sau khi đi vào trực tiếp làm mẫu. Học không được thì mắng, ở bên cạnh cười trộm cũng mắng, mắng tất cả mọi người cũng dần dần thành thật hơn, sau đó mới nhìn đến cái chăn gấp tốt nhất kia.

“Ồ, cậu gấp không tệ, tôi nhớ cậu rồi, ngày mai tôi sẽ đặc biệt chăm sóc cậu đấy.” Nói xong cười đi ra ngoài.

Tiền Miêu bị chú ý đặc biệt cười vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mọi người còn chưa giới thiệu lẫn nhau, dưới lầu đã vang lên tiếng còi báo động: “Tất cả từ tầng 13 xuống lầu tập hợp, mang thùng, dép lê và khăn mặt, bây giờ tới nhà tắm tắm rửa, các người chỉ có ba phút.” Âm thanh huấn luyện viên trong mười phần khí lực, “Lặp lại lần nữa, Tất cả từ tầng 13 xuống lầu tập hợp, mang thùng, dép lê và khăn mặt, bây giờ tới nhà tắm tắm rửa, động tác nhanh!”

Người phòng 208 mặc kệ đã thu dọn xong hay chưa, đều giống như thỏ chạy chẳng khác nào một lần khỏi xuống dưới.

Giáo huấn mấy người đi trễ, mọi người lập tức xuất phát tới nhà tắm.

“Xếp hàng 13, toàn bộ đã có mặt, bên trái quay, đi đều bước! Một hai một, một hai một...”

3. Chương 3

“Nghe cho kỹ, các cậu tắm gian giữa chỉ có 10 phút. Nữ sinh thời gian là 20 phút. Các cậu đã là đàn ông rồi, đừng để tôi phải giày vò cho khổ. Giặt rửa xong nhanh chạy ra đây. Bị trễ thì ngày mai thao luyện cẩn thận một chút.” Huấn luyện viên Trần Dẫn đội nói vài câu rồi thả họ vào.

Không ít người lần đầu tiên tắm giặt ở nhà tắm lớn, cảm giác rất không được tự nhiên. Nhưng thời gian hạn chế, nên vẫn nhanh chóng vung tay khai mở nước giặt rửa. Phòng ngủ 208 ở tận tầng 13 xem như là cái đuôi rồi, lúc tiến vào vòi sen cũng chẳng còn mấy cái. Trần Càn muốn nghĩ cách tránh khỏi Tiền Miếu không thể nghĩ ngờ là ngâm nước nóng. Hơn nữa khi Tiền Miếu cởi quần áo, tự chủ khinh người của Trần Càn thiếu chút nữa bị nổ thành cặn bã, khó khăn mới không để cho người anh em đứng lên.

Thân thể Tiền Miếu rất nhỏ rất gầy, có lẽ chỉ cao hơn mét rưỡi một chút. Nhưng thân thể cậu cũng rất cân xứng, không bởi vì trên thân hoặc dưới thân quá dài mà làm mất mỹ cảm. Kích thước eo cực nhỏ, làn da trắng nõn, khi cậu giơ tay lên gội đầu toàn bộ phía sau lưng kéo thành một độ cong cực mê người. Trần Càn nhìn nước theo tóc của cậu chảy xuống, chảy qua cổ, chảy qua xương bướm chính giữa, theo lưng trượt đến mông đùi, sau đó... ‘Dừng lại, không thể nhìn nữa.’ Trần Càn xả mạnh một lượng nước lớn vào mặt, sau đó cầm lấy khăn lung tung lau người lau mặt vài cái, xong hết lập tức chạy ra ngoài.

Chạy ra ngoài cả buổi rồi, mà trái tim vẫn còn đập rất nhanh, trong đầu quanh quẩn nhiều lần hình ảnh vừa mới nhìn thấy. Mãi đến khi huấn luyện viên Trần thổi còi tập hợp trạm gác, anh mới giặt mình tỉnh lại. “Thao, cái này tính là chuyện gì!” Trần Càn thống khổ gõ đầu, gương mặt nhìn thấy Tiền Miếu vừa mới tắm rửa xong về đơn vị. “... Thời gian này quả thật không có cách nào để vượt qua”

Sáng sớm hôm sau, mọi người thành công chạy thoát vụ tập hợp nửa đêm nhưng vẫn không thoát khỏi buổi sáng sớm. Nghỉ hè lười biếng quen rồi mọi người phòng 208 lại bị tiếng còi đánh thức rời giường.

“Bây giờ còn sớm mà!”

“Ai nha rời giường rời giường, gấp chăn tử tế, đợi chút nữa còn phải kiểm tra.”

Động tác kéo lê chưa tỉnh ngủ, khi họ tới trạm canh gác mấy người họ thành công trở thành ‘Mấy đứa thiếu nợ tập huấn’. Huấn luyện viên Trần dựa theo chiều cao xếp hàng cho bọn, Trần Càn cuối cùng cũng được như ý rời xa Tiền Miếu. Dù chỉ học dặm chân tại chỗ, nghiêm nghị, cúi chào nghiêm, đi đều bước một loạt các động tác nhìn như đơn giản nhưng khiến họ đói diên rồi, khi mọi người cuối cùng cũng chờ đến giờ ăn sáng — cháo nước cơm, mìn thầu, cải bẹ — lại một lần nữa tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Về sau Bình đại ca mập mạp cười tùm tùm tức giận phản ánh với huấn luyện viên Trần: “Bên chúng tôi không đủ người, về sau ném bệnh nhân tới giúp việc bếp núc! Còn có những mấy đứa... bị trễ kia, không phải dậy không nổi sao? Về sau buổi sáng để bọn họ chạy tới giúp mọi người dọn đồ ăn, cam đoan cực kỳ có tác dụng.”

Cao Á Phi khi tắm và buổi sớm tập hợp muộn hai lần vừa vặn đi ngang qua, khuôn mặt khổ bức trở về thông báo cho anh không ra anh, em không ra em phòng 208.

Các giáo quan vẫn thường nhớ như in khi mình còn là tân binh bị trưởng quan bắt nạt, háo hức muốn tìm kiếm sự cân bằng tâm lý. Đầu tiên cạo chọc đầu, sau đó giáo huấn mấy đứa lùi bước, quả thực không thể đẹp hơn tốt.

Bởi vì nhỏ nhất đứng đầu hàng thứ nhất bạn học Tiền Miếu vô tội cũng trúng đạn, thân thể vốn không tốt lắm cậu cố giữ vững được cho tới trưa, cuối cùng xé chiều khi ánh mặt trời gay gắt nhất thành công mềm oặt, vốn còn muốn kiên trì thêm một lúc thể nghiệm cuộc sống huấn luyện quân sự cậu bất đắc dĩ đưa giấy chứng nhận bệnh cho huấn luyện viên, ngoan ngoãn tới phòng bếp giúp việc bếp núc.

Khi Tiền Miếu chóng mặt ngã trên mặt đất, trong nháy mắt, Trần Càn cũng đưa tay tóm lấy. ‘Tiểu tử này chẳng lẽ là vì thân thể quá yếu, thật là...’

Anh quát bảo mấy người phía trước ngừng giễu cợt Tiền Miếu, “Người khác thân thể không tốt có gì buồn cười đâu!”

“Ai, tao cười gì không liên quan đến mày, có gì mà không thể cười.”

“Đúng đấy, vừa thấp vừa gầy chẳng khác nào đứa con gái, không nghĩ tới yếu y như đứa con gái vậy”

“Các người!”

“Ầm ỹ cái gì đó! Còn ầm ỹ được cơ à, năm nào chẳng có người ngã. Mấy đứa thân thể... có vấn đề thể chất kia mà xảy ra chuyện tôi phụ trách không nổi đâu. Mấy đứa kia cũng đứng có đặc ý mà chê cười người khác, nói không chừng kế tiếp mấy đứa cũng nằm sấp xuống đấy, huấn luyện giờ mới bắt đầu thôi. Đứng ổn rồi phải không, tôi cho chạy vài vòng.” huấn luyện viên Trần tới đưa Tiền Miếu té xỉu đi, trông thấy một đám ầm ỹ lập tức nổi giận.

4. Chương 4

Edit & Beta: Hoa Cúc

Khi Trần Càn lần nữa gặp lại Tiền Miếu, đã tới giờ cơm tối. Sắc mặt của cậu vẫn còn chút trắng bệch. Xem ra buổi chiều tuy đã nghỉ ngơi, nhưng vẫn không đủ.

“Tiền Miếu, cậu khá hơn chút nào không?” Trần Càn cuối cùng cũng xúc động không kiềm nén được tiến quan tâm.

“Ừ, đã tốt hơn nhiều. Cảm ơn.” Tiền Miếu lại một lần nữa nở nụ cười, một đôi mắt nheo lại đặc biệt đẹp. “Về sau tôi phải làm bếp, không thể huấn luyện cùng với mọi người, thật sự đáng tiếc.”

“Thân thể không thoải mái cũng không thể cố chống đỡ, giúp việc bếp núc thì nhớ giúp chúng tôi đưa thức ăn dễ ăn một chút.”

“Chỉ gọt hoa quả và thái thịt sống thôi, sao gì đến phiên tôi nấu cơm, độc chết mấy người tôi không chịu trách được đâu.” Tiền Miếu cười, thần sắc dường như nhẹ đi một chút.

“Ai, Tiền Miếu, có phải cậu bị thiếu máu không, lúc ấy khi cậu ngất đi sắc mặt trắng bệch luôn đó, khiến tôi hoảng sợ.” Cao Á Phi là đứa hòng lớn, nhìn thoáng qua cũng thấy là một người hòa sảng thân thiện.

“Cảm ơn cậu quan tâm, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ huyết áp thấp thôi.”

“Không sao là tốt rồi, ngược lại tôi rất hâm mộ cậu đấy, giúp việc bếp núc nhẹ nhõm hơn nhiều! Tôi tuyệt đối không muốn huấn luyện đâu!”

“Thân thể không tốt thật sự không có gì đáng để hâm mộ” Tiền Miếu thu lại nụ cười, “Có thể được tự do vận động như mọi người mới là tốt nhất.” Nói xong quay người đi dọn cơm. Vương Bằng Cử ở một bên sốt ruột, hung ác chọc Cao Á Phi một phát.

“Ái, cậu đâm tôi làm gì!”

Vào ban đêm khi tắm rửa, Trần Càn nhìn Tiền Miếu nhỏ gầy trắng nõn sau lưng, cũng không có dục niệm nồng đậm xông lên đầu như thường ngày, mà mang theo vài tia đau lòng. Những thiếu niên thân thể không nẩy nở như vậy, ở trong mắt anh đúng là cực kỳ xinh đẹp. Nhưng trong mắt người bình thường, lại không được hoan nghênh còn có thể bị chê cười, nhất là với tư cách một nam sinh. Vì thân thể của cậu không tốt, nên quá trình phát dục bị trì hoãn chiều cao cũng không phát triển được.

Như vậy, những năm gần đây cậu vì thân thể mình đã nhận lấy bao nhiêu tổn thương vô ý hay cố ý đây? Trần Càn nghĩ một thoáng, lập tức chua xót trong lòng. “Về sau không nên tận lực trốn tránh cậu, nếu cậu phát hiện sẽ bị tổn thương. May mắn mới sống chung có hai ngày, cậu còn nhìn không ra! Giống như bạn bè bình thường chậm rãi quen thuộc là được.”

Nghĩ thông suốt Trần Càn quyết định không xoắn xuýt vấn đề này, tận lực không gây bất hòa. Nhưng khi anh không xoắn xuýt nữa, anh phát hiện mình lại không khắc chế được xúc động nhìn chằm chằm tấm lưng trần của Tiền Miếu. Tiền Miếu gầy, đang dùng nước ấm cọ rửa ở dưới thân thể lộ ra xúc cảm thoải mái, thêm các động tác trà xát gấp gáp nơi trên thân thể, ánh mắt Trần Càn đã dính lấy không nhúc nhích được rồi.

“Thật là đủ rồi, mi thật khiến người ta thất vọng.” Trần Càn lại một lần nữa bất đắc dĩ xây dựng lại tâm lý.

5. Chương 5

Edit & Beta: Hoa Cúc

Ngày hôm sau Tiền Miếu tới phòng bếp, giúp việc nấu ăn còn dậy sớm hơn mọi người, hơn nữa, cậu cần phải đi trở đồ ăn. Nhưng không phải một người đi, mà là ba người một cái xe ba gác. Trần Càn đưa mắt nhìn cậu rời giường, gấp chăn. Khi cậu lấy chậu rửa mặt và cốc súc miệng đi ra ngoài thì quyết đoán ngồi dậy đồng thời gọi mọi người rời giường. Khi Tiền Miếu ra đi thấy anh tỉnh còn bắt chuyện với anh. Một ngày huấn luyện quân sự lại bắt đầu rồi.

Huấn luyện viên Lưu khoảng hơn 30, cũng từng giày vò rất nhiều sinh viên. Lúc mắng người mắng một loạt, nếu bạn làm một động tác không tốt thì về sau cuộc sống của bạn sẽ rất thảm. Nhưng người chỉ động mồm mép đã là không tệ rồi, phó huấn luyện viên họ Ngũ, thích nhất giáo huấn trực tiếp động tay động chân. Đúng không thẳng đập bạn một phát, bả vai hơi co lại cho bạn hai năm đêm, hoàn toàn áp chế bằng bạo lực.

Huấn luyện viên Trần đứng bên cạnh chăm chú nhìn vui tươi hơn hử, thỉnh thoảng còn tóm được mấy đứa lười biếng. Dù Trần Càn thời xuyên chơi bóng rổ thể lực hơn người nhưng đứng hai giờ cũng ăn không tiêu, bắp chân cứng đờ sắp rút gân rồi. Anh tình nguyện chạy thêm hai vòng cũng không muốn đứng như vậy cùng với trời đầy đầu.

Thật vất vả nhin đến giữa trưa, trông thấy Tiền Miếu bê đồ ăn dọn trên mặt đất, người phòng 208 tựa như trông thấy cứu ***. Mọi người cũng không ghét bỏ như buổi sáng trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất. Mở đồ ăn, ăn như hổ đói, đồ ăn hương vị thế nào hoàn toàn không biết.

“Mọi người ăn từ từ, khi tôi phụ trách phân đồ ăn cố ý lấy thêm một chút, không đủ lại đi lấy.”

“Ô ô ô...” Cao Á Phi trong mồm nhét một đồng cơm kết quả thiếu chút nữa nghẹn trợn mắt trắng, mọi người xem mà rất bất đắc dĩ.

“Tiền Miếu, sáng hôm nay cậu làm gì?” Trần Càn cũng đói liền mạng bởi cơm được một nửa mới chậm lại tốc độ.

“Ừ, đầu tiên đi trở đồ ăn, sau đó nạo cải trắng và khoai tây đến tận trưa. Ở nhà tôi chưa từng dùng dao phay, nạo lần đầu bị cắt hết vào thịt, lão đại đau lòng hung ác bắt tôi dừng lại, ha ha.”

“Tôi ở nhà cũng chưa từng vào phòng bếp, khi còn bé vì muốn uống sữa bò nóng mà thiếu chút nữa làm cháy lò.”

“Thật vậy sao? Xem ra tôi so cậu thì tốt hơn tốt một chút. Buổi chiều tôi muốn thử thái thịt, nhưng rất sợ bị đứt tay.”

“Thái lớn một chút không sao, dù sao cũng không ai biết rõ là cậu làm, nhưng đừng bấm nát thớt gỗ là

được rầu!”

“Ăn của cậu đi.” Tiền Miếu cười híp mắt.

“Đúng rồi, sáng nay thông báo, cơm tối hôm nay là cơm, có cải bẹ, bí đỏ, cà quả và khoai tây.”

“Ah! Không có có thịt ah!”

“Ừ, mấy người lên bảng tin lớp thử xem?”

“Thôi đi, được rồi...”

Huấn luyện hết buổi chiều sau đó cơm tối, thời điểm tắm ở gian giữa đối với Trần Càn vừa thống khổ lại ngọt ngào lập tức tới rồi. Anh không có cách nào khắc chế ánh mắt mình, nó vẫn cứ nhìn chăm chăm thân thể Tiền Miếu. Ban đầu anh nghĩ qua có nhìn một lát thôi không vấn đề gì, nhưng vừa nghĩ tới sau khi quay lại trường học bọn họ sẽ không có cơ hội tắm chung, vì vậy quyết đoán tiếp tục liếc trộm. Nhưng liếc trộm cũng chỉ một vài lần, bởi vì sợ người khác phát hiện. Cho dù như vậy, Trần Càn vẫn rất quen thuộc với tấm lưng trần của cậu, đến trình độ nhắm mắt cũng có thể vẽ lại được.

“Ah, không thể nhìn nhiều, ban ngày huấn luyện đã đủ mệt mỏi, nếu nửa đêm còn bị bóc lột thì ngày mai không nhịn được rồi.”

May mắn, Trần Càn đúng là rất cẩn thận, người bên cạnh trông thấy anh luôn nghiêng người giặt rửa cho là thói quen của anh như vậy, dù sao có tường bên cạnh cũng không có gì, thật ra không biết anh nhưng vậy vì muốn đối diện Tiền Miếu.

Dù hôm nay không bị phơi nắng, nhưng làn da Tiền Miếu phơi nắng ngày hôm qua bây giờ để lại chút dấu vết. Nhưng vẫn rất mê người. Thói quen vệ sinh của cậu rất tốt, tắm rửa vô cùng cẩn thận, dù thời gian có hạn nhưng vẫn đủ để tắm xà phòng. Trần Càn lần này không chạy trốn như trước, ngược lại trấn định nhìn toàn bộ quá trình cậu tắm rửa lau khô mặc quần áo, sau đó hạnh phúc thu thập đồ của mình rồi đi ra ngoài.

Khi họ tắm rửa xong trở về phòng ngủ. Tiền Miếu nói còn phải đi nấu cháo cho sáng mai rồi lại ra ngoài. Lúc cậu trở lại mọi người đang nói chuyện phiếm chuẩn bị ngủ. Cậu không tham dự, cởi giày sau đó yên tĩnh ngủ. Vốn sàn lạnh những vẫn sạch sẽ, rất nhanh tiếng ngáy vang lên. Chỉ có Trần Càn nghĩ đến hương vị Tiền Miếu vừa mới mang vào mà ngủ không được.

6. Chương 6

Edit & Beta: Hoa Cúc

Bốn ngày huấn luyện qua đi, giới hạn của Tiền Miếu và bạn cùng trong phòng càng thêm rõ ràng. Mọi người không huấn luyện, buổi chiều sẽ ngồi nói chuyện mà cậu lại thường không tham dự, cậu như người xa lạ với mọi người trong phòng ngủ. Chỉ có Trần Càn lúc ăn cơm sẽ đáp lời cũng cậu. Tiền Miếu chủ động bắt đầu với chủ đề không tệ, nên mỗi lần Trần Càn nói chuyện và nhìn về phía cậu tâm tình cũng rất tốt. Có đôi khi Tiền Miếu sẽ nói cho anh một số chuyện lý thú xảy ra khi cậu giúp việc trong bếp, có một lần còn cầm theo một cây củ cải trắng khắc hoa cho anh xem.

“Đây là kỹ thuật dùng dao phay điêu luyện của lão đại chúng tôi đây, thật lợi hại. Anh ấy nói khi nhảm chán sẽ lấy ra chơi.”

“Ừ, đúng là rất lợi hại, mỗi ngày nghe cậu nói, thậm chí tôi cũng muốn tới nhà bếp giúp việc.”

“Thế trạng này của cậu muốn làm bệnh nhân cũng không dễ dàng.”

“Nói cũng đúng” Trần Càn gãi gãi đầu.

Nhưng khí trời phía nam vào thời điểm giao mùa cuối thu từ trước đến nay luôn có dịch cảm mạo, ngày hôm nay vắng dương vẫn lớn, có thể do nhiệt độ quá cao mà chiều có mưa nhỏ. Sau đó buổi sáng ngày thứ ba vẫn nắng, nhưng tiếp đến buổi chiều gió lại rất lớn. Thân thể khỏe mạnh phương Bắc của Trần Càn bất hạnh bị ốm. Quang vinh phát sốt cảm mạo trở thành bệnh nhân, sau đó thật vui vẻ trong ánh mắt oán niệm của mọi người chạy về phía phòng bếp.

“Tiền Miếu, tôi đến rồi.”

“Ồ? Cậu cảm mạo mà sao không ở tại phòng ngủ nằm hai ngày, thế nào nhanh như vậy đã bỏ chạy đến đây.”

“Tôi ở phòng ngủ một mình chịu không được, ngủ đến mức xương cốt toàn thân sắp giòn rồi, nên chạy tới đây tìm một ít việc làm.”

“Vậy được rồi, tôi tìm lão đại đưa tin trước, bây giờ cậu cứ ở đây hỗ trợ gọt đồ đi!”

Có tới năm bệnh nhân, đều phát sốt cảm mạo. Phòng bếp nhân thủ nhiều mọi chuyện nhẹ nhàng hơn không ít. Trần Càn cuối cùng cũng có thể hạnh phúc ở bên cạnh Tiền Miếu gọt đồ. Nhưng ở phương diện này tay anh hiển nhiên phế(1).

(1) Phế: Trong tàn phế, vô dụng

“Ah! Trần Càn, cậu gọt da quá dày rồi, cậu gọt hết khoai tây thì mất đi một nửa luôn. Nhẹ tay một chút, đúng đúng đúng, cứ như vậy. Chịu khó dùng dao móc xuống, dùng lưỡi dao rất lãng phí.”

“Ahhh, gọt vào tay.”

“Sao lại không cẩn thận như vậy, nhanh đi rửa đi, ở đây tôi có băng dán cá nhân.”

Trần Càn làm ầm ĩ nửa ngày học thế nào cũng không gọt được một củ khoai tây nguyên vẹn nên phải đi rửa khoai tây.

“Má ơi, mệt quá, cảm giác con mệt hơn cả huấn luyện. Mẹ tôi làm cơm nhiều năm như vậy thật là khổ cực.”

“Ừ, từ sau khi tôi tới đây cũng mới biết được mẹ mình thật vất vả. Về sau làm việc nhà cho bà bớt lo.”

“Nhưng mà rất thú vị đấy, trước kia tôi chưa từng thấy khoai tây dạng hồ lô.”

“Ha ha, về sau cậu sẽ còn thấy nhiều thứ hình thù kỳ quái. Hai ngày trước tôi mới thấy một cây củ cải trắng có ba chân và cà chua kép đấy.”

“Được rồi! Nhưng tiếc là không thể chụp ảnh lưu niệm”

“Không có cách nào khác, nghe nói không thể tiết lộ tin tức quân doanh.”

“Còn như vậy nữa? Thực sự không nghĩ tới.”

Trần Càn dựa vào tốc độ khôi phục chậm chạp của mình ở trong phòng bếp một tuần, thành công kéo gần khoảng cách với Tiền Miếu trở thành bạn thân. Đồng thời thành công nịnh nọt lão đại lấy được quyền ở lại về sau không cần đi huấn luyện. Tiền Miếu cảm thấy anh không huấn luyện có chút đáng tiếc, nhưng Trần Càn giả đáng thương nói mình đứng tứ thế quân đội sẽ bị chuột rút, Tiền Miếu cũng không nhắc lại nữa.

“Quả nhiên rất dễ mềm lòng, thật tốt.” Trần Càn vui sướng như đánh thắng trận.

Vượt qua 20 ngày phong phú trong quân doanh, thời gian huấn luyện quân sự cuối cùng cũng kết thúc. Sinh viên tuy trên miệng thì nói hận các giáo quan muốn chết, nhưng đợi đến lúc thật sự phải đi, mọi người lại cực kỳ không nỡ. Lão đại phòng bếp cố ý tiểu tảo(2) vào ngày cuối cùng, làm một nồi khoai tây thịt kho tàu cho mọi người. Mọi người được quả thực hạnh phúc rơi lệ đầy mặt, có thịt là tốt nhất. Rất nhiều người lưu lại dây số của huấn luyện viên, quyết định về sau nhiều liên hệ.

Huấn luyện quân sự ‘Cực kỳ tàn ác’, cuối cùng cũng khiến mọi người khắc sâu trong cuộc sống đại học. Trần Càn cũng như thế. Đương nhiên anh có... thu hoạch khác, nếu không có mâu thuẫn gì lớn..., anh có thể làm bạn tốt với Tiền Miếu vào giai đoạn đầu thời đại học. Có lẽ, coi như là tưởng tượng cũng được, anh còn có thể có được Tiền Miếu.

(2) Tiểu táo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo.

7. Chương 7

Edit & Beta: Hoa Cúc

Sau khi từ quân doanh trở về bọn họ tập hợp rồi được nghỉ dài hạn ngày 1 tháng 10(1). Cao Á Phi và Vương Bằng Cử đều là người địa phương, trực tiếp đi về. Trần Càn nhà ở phương bắc, nên anh cũng không có ý định trở về, mà bắt đầu tìm việc làm ngắn hạn. Nhà Tiền Miếu cũng không ở gần, bị Trần Càn lôi đi theo.

(1) Ngày 1 tháng 10: quốc khánh Trung Quốc

Bọn họ nghĩ, không muốn phát truyền đơn nhằm chán, nên có chủ ý muốn bán sỉ bóng bay. 150 cái bóng bay đủ loại hình phim hoạt, nếu buôn tốt một buổi có thể bán được 30 cái. Ngày Quốc khánh trên đường chen chúc, nhưng do có nhiều trẻ em, nên bóng bay bán rất chạy. Buổi sáng bán được hơn hai mươi cái. Trong đó vì Trần Càn đẹp trai nên lấy được tình cảm từ các bà các mẹ trẻ tuổi, thu được rất nhiều lợi nhuận. Buổi chiều bọn họ tiếp tục bán được thêm 30 cái, bán đến ngày thứ tư thì hết sạch. Trần Càn mãnh liệt đề nghị hai người đi quan lẩu làm một chậu.

Ở quán lẩu không có quá nhiều người, Trần Càn kéo Tiền Miếu tìm một bàn ngồi xuống. Tiền Miếu rõ ràng hơi mệt, sau khi ngồi xuống thì cả người bắt đầu ỉu rủ.

“A Miếu, có gắng gượng được không?”

“Không sao, chỉ đi lại hơi nhiều thôi, không phơi nắng là tốt rồi. Chân hơi đau, ngày mai có thể không đứng dậy được.” Tiền Miếu cầm chén trà uống một hơi cạn sạch, lại mềm nhũn ghé lên mặt bàn.

“Nếu không đêm nay về tôi xoa cho cậu, trước kia tôi chơi bóng rổ thường xuyên nên cũng dễ bị đau cơ, khi muốn mở lactate còn không động dậy được.”

“Cậu dạy tôi đi, tôi cũng giúp cậu xoa bóp, cậu cũng đi lâu như vậy mà.”

“Được!” Trần Càn trong nội tâm vui cười.

Lẩu rất nhanh được mang lên, nồi lẩu dành cho ba người ăn nhưng hai người vừa trong thời kỳ thiếu thịt và bị đói nên ăn hết sạch sẽ, ngay cả đồ ăn thêm cũng không dư thừa một chút, cơm thì ăn hết cả nồi.

“Ăn thật ngon, nhưng tiếc vẫn thiếu thịt.” Trần Càn ăn chưa thỏa mãn.

“Ừ, nhưng không thể ăn tiếp, bỏ đó đi. Chúng ta trở về đi!”

“Được.”

Hai người chậm rãi về trường học, vì thật sự rất mệt nên họ từ bỏ ý định đi dạo quanh trường học.

“A Miếu, cậu tắm trước đi.”

“Được, tôi đi trước.”

Tiền Miếu đi vào WC, Trần Càn đặt mông ngồi xuống đầu giường xây dựng nội tâm, đợi chút nữa là có thể trực tiếp chạm vào da thịt A Miếu rồi, nha!

Mộng đẹp của Trần Càn thiếu chút nữa thất bại, vì Tiền Miếu mặc đồ ngủ đi ra. Anh uể oải cầm đồ đi vào WC, mới chợt nhớ mình còn có rượu thuốc, thật quá tốt.

Khi Trần Càn lúc đi ra Tiền Miếu đã nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ. Anh vùng trộm thưởng thức dung nhan khi ngủ của Tiền Miếu, nhưng vẫn kiên định gọi cậu tỉnh.

“A Miếu, tỉnh, tôi muốn xoa chân với cậu.”

“Ừ? À.” Tiền Miếu mơ màng trở mình, ghé trên giường.

“A Miếu, A Miếu, cởi quần ngủ ra, tôi và cậu dùng rượu thuốc xoa bóp.”

Nghe được phải cởi quần, Tiền Miếu thanh tỉnh hơn rất nhiều. Cậu xoay người bắt đầu..., đương nhiên có chút ngại ngùng.

“Không cần, để tôi tự mình làm!”

“Thẹn thùng cái gì, khi huấn luyện quân sự còn cùng nhau tắm nhiều lần như vậy mà, mọi người ở đó đều thấy được hết rồi.”

“Ai, nhưng”

“Cho dù để cậu xoa cậu cũng không cách xoa cơ mà, đợi chút nữa cậu còn phải xoa lại cho tôi đây này! Trước cứ học tập một chút đi.”

“... Được rồi”

Trần Càn sợ cậu xấu hổ, nên cũng không chăm chú nhìn cậu cởi quần. Tiền Miếu cởi xong nằm úp sấp trên giường, hai chân hơi mở ra, Trần Càn thực sự cảm thấy hình ảnh kia quá tuyệt vời. Anh giúp Tiền Miếu xoa bóp đùi, sau đó mau nhanh chóng mở rượu thuốc ra xoa, cứ như vậy làm đi làm lại nhiều lần.

“Thế nào, có thoải mái hơn không?”

“Thoải mái hơn nhiều, cảm ơn cậu Trần Càn.”

“Khách khí làm gì, cậu cũng phải giúp tôi xoa bóp....!”

Trần Càn không nói thêm gì nữa, cẩn thận cảm thụ ngón tay trượt trên làn da cậu. sau khi xoa đùi lại xuống bắp chân, xoa xong sau lại bắt đầu nắn bóp, cực kỳ cẩn thận. Anh đau lòng Tiền Miếu, nhưng không nói để Tiền Miếu nghỉ ngơi tự mình bán, bởi vì nhất định sẽ khiến cậu tự ái. Chỉ có dùng cách này giảm bớt mệt nhọc thân thể cho cậu, thuận tay sở sảng, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi Trần Càn dừng lại, Tiền Miếu tỏ vẻ mình đã tốt hơn nhiều. Cậu bận rộn chuẩn bị cả buổi rồi bảo Trần Càn nằm xuống..., tự mình mở chân.

“Lực tay thích hợp chứ?”

“Ừ, rất thoải mái, quả nhiên hưởng thụ được nhiều hơn khi tự mình làm.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi.”

Trong đầu Trần Càn có thể tưởng tượng được dáng vẻ cậu cười, nhắm mắt lại cũng nở nụ cười.

8. Chương 8

Edit & Beta: Hoa Cúc

Ba ngày đã bán hết bóng bay, hai người suy nghĩ một chút, cảm nhận năng lực thừa nhận của thân thể mình, quyết định đi chơi hết bốn ngày còn lại, dù sao tiền bán bong bay vẫn còn một ít.

Ngày thứ tư nghỉ ngơi lấy lại sức, ngày thứ năm vì Tiền Miếu có lòng hiếu kỳ mãnh liệt với bảo tàng của Tỉnh, nên họ mang nước và Cameras an vị lên tầng tàu điện ngầm đi bảo tàng.

Vào tầng đầu tiên là triển lãm tranh tết quán và cổ văn (chữ cổ). Tiền Miếu vì rất hứng thú lôi kéo Trần Càn chạy tới trước mấy bức tranh tết. Sắc thái trong tranh tết tươi đẹp đặc biệt hấp dẫn ánh mắt hai người. Có một số bức tranh tết từ những năm cuối triều đại nhà Thanh được bảo tồn đến nay, nhưng vẫn không bị phai màu. Dùng màu vàng kim vẽ phác họa rất mạnh giống như những nhân vật trong đó mặc đồ thật cho thấy những bức họa này chế tác rất công phu.

Phúc Lộc Thọ, mỗi năm có thừa, những đồ án thông thường như Thiên Quan chúc phúc thì không cần phải nói. Còn có Môn Thần, Ông Táo, Phật Bà Quan Âm và các vị thần khác. Những bức vẽ này cực kỳ *** mỹ, khổ giấy khá dài, có thể nhìn ra được đây là do một gia đình phú quý chuẩn bị. Cũng có một vài bức tranh tết rất có hương vị quê cha đất tổ, miêu tả cây bừa vụ xuân, có miêu tả người nhà đoàn tụ mở tiệc rượu, còn có cảnh đốt pháo đón giao thừa, có lẽ là treo ở trong phòng, nhìn khổ giấy đó mà hình dung được tuổi thọ của chúng.

Bình thường chỉ thấy trên TV nay ngẫu nhiên được nhìn tận mắt nên mắt hai người gần như dán sát vào tường thủy ***, Trần Càn thì liên tục dùng Cameras quay chụp.

“Thưa ngài, xin ngài đừng sử dụng đèn flash, sẽ gây ảnh hưởng khi chúng tôi bảo tồn giấy.” nhân viên viện bảo tàng lập tức đi tới.

“Ah, thành thật xin lỗi, tôi tắt ngay.” Trần Càn trước kia luôn ngâm mình trên sân bóng rổ, chỉ khi còn bé được cha mẹ mang tới viện bảo tàng, nên đã sớm quên hết những quy định này.

Chuyện nhỏ xen giữa qua đi, hai người bắt đầu nhỏ giọng hàn huyên.

“Thật là đẹp, khi tôi còn bé tranh tết đều tới nhà máy in ấn làm, hoàn toàn không thể nào sánh được với những thứ này.” Trần Càn biểu lộ khoa trương.

“Đúng rồi! Xinh đẹp như được vẽ lên tường ấy, nhưng tấm thứ hai rách rồi, thật đáng tiếc.” Tiền Miếu dùng tay cách thủy *** vuốt ve bức họa. “Thời kỳ trước người ta chỉ có dùng tay mà vẽ hoặc khắc in ấn họa, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, những bức họa này nhất định cũng dần dần biến mất, dù sao cũng rất tốn công.”

Hai người thưởng thức xong mới có tâm tư chụp ảnh chung làm lưu niệm. Trần Càn cố sức chụp thật nhiều ảnh Tiền Miếu đứng cạnh những bức tranh tết xinh đẹp kia, anh cảm thấy Tiền Miếu cũng đẹp như những bức họa đó, hắc hắc hắc sau đó cười ngây ngô.

“Cậu cười cái gì vậy? Nét mặt của tôi kỳ quái ở đâu à?”

“Không, tôi đang nghĩ về sau có nên tới tìm bạn ở học viện mỹ thuật giúp đỡ mô phỏng mấy tấm này rồi treo lên. Như vậy có thể coi là sưu tầm được không nhỉ?” Trần Càn vội vàng che dấu.

“Chủ ý không tệ, đúng là có thể thử. Treo phòng ngủ chắc chắn rất nhanh có tin mừng.” Tiền Miếu lại một lần nữa cười cong mắt, tìm Trần Càn lập tức đập mạnh liệt một hồi.

“Đừng chụp tôi nữa, xem mấy bức vẽ nguyên vẹn này đi. Chụp thế là đủ rồi rồi, đến lượt tôi chụp cho cậu mấy tấm nhé.”

Cuối cùng cũng chụp đủ rồi hai người thỏa mãn mang theo bản phục chế tranh tết màu đơn của viện bảo tàng đi tiếp.

Khu cổ vật lớn hơn khu tranh vẽ rất nhiều, hai người theo đi dọc theo con đường xem các loại đồ dùng đồ gốm nguyên thủy của người dân cổ đại phát triển thành đồ đồng sau đó được mài rũa trở nên *** xảo hơn. Bọn họ nhìn thấy đồ gốm đầy ngọn hình mũi khoan một chân mà đứng thẳng được tỏ vẽ rất kinh ngạc, cũng thử gõ phục chế chuông nhạc. Đối với những thanh kiếm đồng bảo tồn từ thời nhà Ngô đến nay mà còn chưa bị gỉ họ có khát khoa rất lớn.

“Đàn ông thời Ngô ai không mang theo kiếm móc, thì ra kiếm móc cái dạng này” Tiền Miếu cảm thán, “Nghe nói chế pháp kiếm đồng thời Hán Đường thất truyền rồi, nhưng người thời nay phục chế rất nhiều cách luyện thép rèn kiếm, có thể chém một đồng tiền, thối đứt tóc. Nhưng tôi thấy cho dù làm ra một con dao găm, cũng trở thành dụng cụ cắt gọt.”

“Thật hâm mộ đàn ông dân tộc Tạng có thể mang đao.” Trần Càn cũng cảm thán.

Lương Hán nổi danh với người tượng(1) và các bức họa vẽ mài gạch trên tường *** mỹ được chi tiết cẩn thận dù nhìn qua rất mộc mạc. Giống như quốc họa, những bức vẽ mài gạch đó thoát nhìn chỉ có hình cắt đơn giản, nhưng lại khiến người ta say mê hấp dẫn với những gì bao hàm trong đó. Trong đó một bức họa khiến Trần Càn phải kêu lên.

(1) Người tượng: hình nộm hình người bằng đất sét, an táng chung với người chết thời cổ.

“Oa ah! Tổ tiên của chúng ta thật cõi mở, bức họa như vậy mà vẽ lên tường mộ đá thật sao?”

Tiền Miếu nghe tiếng đã chạy tới xem, lập tức ngốc trệ.

Bức họa gạch này tên là “Hí mật”, nó điêu khắc hai thân thể dây dưa với nhau, đường cong *** tế tĩ mĩ xoay tròn, rất sinh động. Nhà gái ở phía dưới còn triển miên quấn một chân lên lưng nhà trai. Tiền Miếu cảm thấy không còn hứng thú gì để đi xem tiếp nội dung những bức họa trên tường nữa, quay thân đi tìm một chỗ ngồi xuống. Trần Càn thấy thế hai chân lập tức chạy theo.

“A Miếu, cái đó có gì phải kinh khủng hay xấu hổ đâu, đây là tác phẩm nghệ thuật mà.”

“Tôi cũng không phải đang xấu hổ, chỉ là cảm thấy thứ như vậy để ở chỗ này triển lãm rất kỳ quái.”

“Được rồi! Còn không phải xấu hổ à, viện bảo tàng rất thoải mái bày ra đó, cậu còn xoắn xuýt cái gì. Chúng ta đi xem tiếp nào.”

Bọn họ xem đến một mặt tường lớn khắc Lan Đình Tập Tự, xem qua dường như là đồ gốm uống rượu đời Đường của người Hồ và Tây Vực, xem cả hình Đức Phật *** xảo vô cùng, xem đến đai lưng vàng ròng siêu lớn của quý tộc Mông Cổ mắt chói mù luôn, có cả áo bào vàng của Hoàng Đế, ngọc Thanh Hoa lưu ly trắng màu. Thông qua đó, như là đi qua một dòng lịch sử lâu đời, khiến người ta phải cảm thán cho cuộc sống.

“Xem hết những... này, khiến tôi nghĩ thậm chí mình đã từng vượt qua. Đi Xuân Thu đi Tây Hán đi Thịnh Đường rồi.” Bạn học Trần Càn không có ý định đi tiếp.

“Những cái đó chỉ tồn tại trong tưởng tượng thôi, nếu ngày nào đó cậu thực sự xuyên qua thì cậu chỉ có đứng đó mà khóc thôi?”

“A Miểu, khi nào thì miệng cậu trở nên ác độc như vậy rồi.”

“Trên lầu còn có khu trưng bày thơ họa dân tộc, chúng ta đi xem.”

Hai người bọn họ đi từ 10h sáng, cơm trưa chỉ gặm bánh mì. Một mạch đến năm giờ chiều mới gần như xem hết toàn bộ viện bảo tàng. Dù chẳng hề chạy một đoạn đường nào, nhưng kết quả ra về mới phát hiện quá mệt mỏi.

“Không nghĩ tới lại mệt như vậy, như rất có giá trị. Còn được miễn phí, có thêm nhiều kiến thức như vậy.” trên đường về Trần Càn cầm Cameras vừa xem vừa nói.

“Rất vui nhỉ, học được thật nhiều thứ, tôi vốn cho rằng mình đã biết rất nhiều rồi, bây giờ xem đúng là tự cao tự đại.”

“Cũng không thể nói mình như vậy nha A Miểu, cậu cũng có kế hoạch rồi mà. Hiện tại coi như tiếp tục tăng kiến thức!”

“Cậu đang an ủi tôi à.”

“Không phải an ủi cậu, xem tôi này, trước kia không có hứng thú với những nơi này, nếu không phải cậu dẫn tôi tới, thì cả đời tôi cũng không bước chân vào cái thế giới này.”

“Dù sao cũng gần, nếu cậu sẵn lòng chúng ta có thể cùng đi nữa” Tiền Miểu nói, “Cậu thích vận động chạy khắp nơi như vậy mới tốt, hơn nhiều so với một con mọt sách như tôi. Về sau khi cậu thi đấu tôi nhất định sẽ cổ vũ.”

“Đã nói rồi đấy nha!”

“Ừ.”

9. Chương 9

Edit & Beta: Hoa Cúc

Đi hết viện nhà bảo tàng họ trở về trường học, cơm tối giải quyết ở căn tin. Tiền Miếu có thói quen viết nhật ký, yên tĩnh an vị trước bàn bắt đầu viết. Trần Càn cảm thấy nội dung nhật ký hôm nay xem ra dài bằng một quyển sách, cũng không quấy rầy cậu, rất đi phối hợp tắm rửa.

Sau khi tắm rửa lại gội đầu, lúc Trần Càn đi ra, Tiền Miếu đã viết xong đang thu dọn đồ đạc.

“Trần Càn, tôi cảm thấy còn thiếu rất nhiều vật dụng hàng ngày. Chậu không đủ dùng, hộp xà phòng và mắc áo cũng thiếu, còn thiếu vài cuốn vở nữa. Mấy hôm trước làm sắp xếp cảm thấy đã đủ rồi, nhưng bây giờ nhất định phải mua thêm. Cậu có thấy thiếu gì không, ngày mai chúng ta cùng đi mua.”

“Ừ? Cũng thế, tôi cũng thiếu những vật này. Ngày mai chúng ta cùng đi! Tới phố Nam bên cạnh trường học”

“Được, chúng ta liệt kê một danh sách các đồ vật muốn mua, đỡ bị nhầm lẫn.”

“Vẫn là cậu chu đáo.”

Đợi đến lúc mua đồ họ mới biết đồ thiếu còn nhiều hơn so với tưởng tượng. Chậu, bóng tắm, xà phòng, mắc áo, cốc uống nước, thìa, đèn bàn, vở, bút, bút chì, kéo, dao thường, dao gọt trái cây...

“Thần của tôi ơi! Sao lại nhiều như vậy chứ.” Trần Càn trên tay xách đầy đồ, Tiền Miếu cũng vậy. “May mắn có A Miếu đi cùng tôi, bằng không chắc chắn không thể tưởng được lại nhiều như vậy.”

“Dù sao tôi cũng phải mua, chúng ta nhanh trở về thôi, đồ nhiều lắm phải sắp xếp lại.”

“Đi.”

Khi hai người hoàn toàn sửa sang xong đồ đạc của mình, đã đến ăn cơm chiều. Trong lúc này Cao Á Phi và Vương Bằng Cử trước sau từ nhà về tới trường học, đóng gói thêm đủ các loại đồ ăn.

“Mẹ tôi rất khoa trương, túi của tôi thiếu chút nữa nứt luôn, tôi đã bỏ ra ngoài bớt một số thứ, mà còn nhiều như vậy đây.” Vương Bằng Cử ý bảo mọi người xem cái túi du lịch sắp to bằng cái trống của mình.

“Mẹ cậu thương cậu đấy, đừng có kêu than nữa, chúng tôi còn phải tự mình đi mua tự mình thu dọn đây

này.” Trần Càn nhìn thịt kho thơm ngào ngạt của cậu ta, nội tâm lập tức cảm thấy không công bằng. Nhà mình làm thịt kho cũng rất ngon, nhưng quá xa mang không được.

“Hai người các cậu ở thành phố khác đúng là rất bất tiện, đừng dọn nữa, tới ăn thịt kho, đồ đang còn nóng, ăn nhanh lên.”

“Được rồi, nếu không chúng ta đi mua cơm về rồi ăn chung?” Cao Á Phi đề nghị.

“Được nha! Ài, hai người thu dọn nhanh lên, tôi và Cao Á Phi đi mua cơm, các cậu muốn ăn gì.”

“Đa tạ bạn thân, tùy tiện đi.”

“Cám ơn, tôi cũng vậy ăn gì cũng được.”

Cùng nhau ăn cơm là biện pháp xúc tiến tình cảm tốt, nhất là khi có gì đó chia xẻ cho nhau. Nhà Vương Bằng Cử có thịt kho, nhà Cao Á Phi có chân giò hun khói, hơn nữa còn có thêm thức ăn mua, bốn người ăn vô cùng ngon miệng. Khi ăn thuận tiện thảo luận chương trình học ngày mai và các giáo sư, cũng là tiêu khiển không tệ.

“Hình như, chúng ta qua cấp bốn mới có chứng nhận học vị.” Tiền Miếu khó được mở miệng trước. “Trường học thống nhất toàn bộ rồi, dường như tháng sau sẽ làm.”

“Ài, còn như vậy à, quả nhiên đến lớn học thì không thoát khỏi tiếng Anh” Cao Á Phi đau khổ đẩy khuôn mặt, “Trình độ rách nát của tôi.”

“Xem ra phải chuẩn bị cẩn thận, chiều ngày mai chúng ta không có lớp, đi thư viện nhìn xem tình huống thế nào.” Trần Càn bình tĩnh nói, tiếng Anh của anh cũng không tệ lắm.

“Nghe nói thấy giáo dạy tiếng Anh của chúng ta mới đi du học từ Anh về rất đẹp trai, tiết đầu ngày mai là tiết của thầy ấy, thử xem sao.” Vương Bằng Cử không biết từ chỗ nào nghe được tin tức.

“Đẹp trai thì có gì mà nhìn, lớp chúng nhiều nữ sinh như vậy, bốn người chúng ta là nam cao lớn, muốn xem đương nhiên phải xem mỹ nữ nha!” Cao Á Phi cãi lại.

“Được ha, nhưng có Trần Càn rồi, ai để ý cậu!” Vương Bằng Cử cười.

“Cái này không nhất định, tôi cũng không tệ mà.”

Tiền Miếu yên lặng nhìn lướt qua Trần Càn, Trần Càn vô tội cũng trúng đạn, rất muốn nói mình không hề để ý khi mình không được nữ sinh hoan nghênh. Nhưng không thể nào giải thích nổi.

Đợi khi mọi người nằm chết dí trên giường, Trần Càn lại bắt đầu chú ý đến một vấn đề. Viện văn học nam rất ít, trái lại nữ nhiều, trong đó không thiếu mỹ nữ tài nữ. Nếu như Tiền Miếu thích một người trong đó, thậm chí nói chuyện yêu đương, thì mình phải làm sao bây giờ?

Vấn đề phức tạp này quần lấy Trần Càn, khiến anh không biết làm thế nào cho phải. Ngay từ đầu anh vì sự háo sắc của mình mà động tâm với Tiền Miếu, nghĩ nhất định phải tránh cậu, không thể để cậu phát hiện. Càng về sau khi chậm rãi ở chung với Tiền Miếu, càng phát hiện mình thực sự rất thích nam sinh dịu dàng ngại ngùng này. Anh tự giác tiếp cận Tiền Miếu, cậu chiếm cứ tầm mắt anh, anh trở thành bạn tốt của cậu. Tình cảm ngày càng tăng khi sống chung với Tiền Miếu.

Nhưng, chỉ trong xuân mộng đẹp dễ ấy, anh mới quang minh chính đại là một đôi với Tiền Miếu. Tiền Miếu thích anh, người nhà của họ cũng ủng hộ. Anh có thể không kiêng nể gì hôn Tiền Miếu, chiếm hữu thân thể cậu, thân thể đẹp nhỏ nhắn xinh xắn mê người kia.

Thế nhưng trong hiện thực, anh trăm phương ngàn kế thôi miên chính mình, nhất định phải bảo trì quan hệ của hai người ở hai chữ ‘bạn tốt’, không thể vượt qua, không thể bị phát hiện. Anh không biết cũng không dám thăm dò Tiền Miếu có ý tứ gì với mình không. Nếu như cứ bảo trì tình trạng bây giờ, anh còn có thể chịu được việc dùng quan hệ bạn tốt mà sống chung với Tiền Miếu, cho đến tốt nghiệp, cho đến chia lìa không.

Nhưng, anh vô ý thức lãng tránh một khả năng, là Tiền Miếu có nữ sinh mình thích, thậm chí hai người đã thành công ở cùng một chỗ, cô ấy sẽ chiếm hết lực chú ý của Tiền Miếu, Tiền Miếu không cười tự do với mình nữa. Anh không có cách nào thần nhiên đưa lên lời chúc phúc, không có cách nào chịu được, không có cách...

Mãi đến khi tiếng ngáy vang lên trong phòng, Trần Càn vẫn không ngủ được, anh nghĩ không ra được, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi thời gian cho anh một cơ hội, cho dù là tốt, hay xấu.

Sáng ngày thứ hai khi đồng hồ báo thức vang lên, mọi người phòng ngủ 417 biểu lộ vẻ mặt không muốn rời giường nhất trí đến thần kỳ.

“Để cho thấy dạy Tiếng Anh mặt mũi, chúng ta nên dậy thôi! Ngày đầu tiên nhất định sẽ điểm danh, chúng ta không thể lãng phí thanh xuân ở trong chăn.” Vương Bằng Cử ục ục thì thào xuống giường rửa mặt.

“Oa, nửa đêm hôm qua cậu bị bóc lột à! Sao quảng thâm mắt nghiêm trọng như vậy.” Cao Á Phi gào to với Trần Càn.

“Đi đánh răng đi, tối hôm qua ai lắm bầm lớn như vậy!” Trần Càn rõ ràng tức giận.

“A Miếu, cậu cũng ngủ không ngon à?”

“Ừ, có chút mất ngủ.”

“Ủ? Ngày đầu tiên đi học kích động như vậy.”

“Có lẽ, hoàn toàn không biết chương trình học ở đại học sẽ thế nào nữa trời.”

“Chắc chắn rất khác với trường cấp 3! Dù sao cũng sắp được biết rồi.”

Bốn người sửa soạn rất nhanh, đi căn tin mua bánh bao thịt vừa đi vừa ăn.

“Sách, mì phở phía Nam quả nhiên không thể ăn.” Sau khi Trần Càn được chứng kiến màn thầu trong quán doanh thì không ôm hy vọng gì với mì phở phía Nam.

“Đừng ghét bỏ như vậy, mỗi địa phương đều có nét đặc sắc riêng, không giống nhau. Chúng tôi không có sở trường về mặt cán bột.” Vương Bằng Cử rất không phục.

“Đừng cãi cò, nhanh lên đi. Tòa nhà số 9 cách đây không gần.” Tiền Miếu lên tiếng.

Bọn họ tới phòng học, thì còn 10 phút tự học. Lớp tiếng Anh ngữ là lớp loại nhỏ, bốn người họ chiếm một góc phòng học. Họ đến, phòng học chỉ còn các vị trí phía sau. Phía trước ngồi đầy nữ sinh, trông thấy có nam sinh tiến vào hiểu kỳ nhìn xem.

Bình thường Cao Á Phi lảm lời lại yên tĩnh đến thần kỳ thậm chí còn ngượng ngùng. Bốn người yên lặng đếm ngược bốn vị trí chính giữa từ hàng thứ ba ngồi xuống.

Lớp tự học không có người đến kiểm tra, mọi người lú lú nói chuyện này chuyện nọ. Trần Càn xuất thân ban khoa học tự nhiên toàn nam thấy cảnh này, sợ ngấy người.

“Náo nhiệt như ‘bầy vịt’.” Anh nhỏ giọng thì thầm với Tiền Miếu.

“Không nên nói như vậy, do cậu không quen thôi. Là âm thanh của nữ sinh hơi chói tai một chút. Đừng nói với tôi lớp khoa học tự nhiên không có thầy giáo thì không ồn ào.” Tiền Miếu cũng quay lại góp lời với anh. Tay của cậu đã đưa đến lỗ tai Trần Càn, lỗ tai Trần Càn lập tức đỏ lên.

“Được rồi, mọi người ở trường cấp 3 không khoa trương như vậy.” Cả buổi sau Trần Càn mới trả về một câu.

Khi giờ tự học qua được một nửa, thầy giáo dạy tiếng Anh tuần tú trong truyền thuyết cuối cùng cũng xuất hiện.

“Đẹp quá”

“Thật sự rất đẹp trai” Những lời tán thưởng này lập tức tràn đầy cả phòng học.

“Quả nhiên không cô phụ sự chờ mong của tôi, đúng là tuần tú.” Vương Bằng Cử mặt mũi viết “Tôi rất hài lòng”.

Trần Càn cũng đánh giá vị thầy này một thoáng, mày rậm mắt to, cách ăn mặc rất nề nếp, cử chỉ ưu nhã, khí chất xuất chúng, quả nhiên là học giả đẹp trai. Anh liếc nhìn Tiền Miểu, thấy Tiền Miểu chỉ cảm thán một cái sau đó tiếp tục mở sách giáo khoa, không hiểu sao có chút vui vẻ.

“Tự giới thiệu một chút, tôi họ Thẩm. Tên tiếng Anh là Jason. Mọi người trước tiên có thể xem sách giáo khoa, tôi sẽ giới thiệu trước một chút rồi chúng ta bắt đầu quá trình...”

10. Chương 10

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lớp tiếng Anh cũng không phải như bọn họ nghĩ, sẽ dùng toàn bộ tiếng Anh để dạy học, mà trước đó dùng tiếng Anh giảng, dùng tiếng Anh đặt vấn đề, sau đó dùng tiếng Hán chủ quan phiên dịch một chút. Cho nên không quá sức với họ. Kế tiếp giờ lịch sử văn học cổ đại người dạy là một thầy giáo có tuổi, học vấn vững chắc, bản lĩnh thâm hậu. Thâm tình ngâm tụng thơ kinh, ngược lại rất thú vị. Mọi người vốn cho rằng lịch sử văn học rất buồn tẻ kiểu gì cũng ngủ gật, ngược lại nghe được mà không dừng được bút. Cái này vượt quá mong muốn của mọi người.

“Xem ra giáo sư viện văn học của chúng ta rất tuyệt! Nếu giờ học buổi chiều cũng thú vị hư vậy thì tốt quá.” Vương Bằng Cử cười hì hì.

“Buổi chiều là tư tưởng, sẽ không thú vị thế đâu. Từ tiểu học đã bắt đầu học tư tưởng đạo đức rồi!” Cao Á Phi như cũ thích cãi lại cậu ta.

“A Miểu, hay buổi chiều khi giờ học kết thúc chúng ta đi thư viện xem một chút.” Trần Càn rõ ràng cảm thấy rất hứng thú với thư viện, Tiền Miểu thích xem sách, mình cũng rất hứng thú, không ngoài dự kiến thì hai người sẽ được yên tĩnh ở chung.

“Được, nghe đàn chị nói thư viện trường chúng ta không tệ.”

Buổi chiều tư tưởng quả nhiên không thể so với buổi sáng, nghĩ đến mỗi năm sau còn học chủ nghĩa Mác, tư tưởng, đặc sắc chủ nghĩa xã hội Trung Quốc... mọi người cảm thấy đầu rất đau, nhất là khi nghe nói đến tên những cuốn sách kia.

“Tôi giết, trường cấp 3 của tôi cũng không giảng dạy ma quỷ như vậy đâu! Tôi đây là một sinh viên ban

khoa học tự nhiên đấy.” Trần Càn cảm giác mình rất nóng nảy.

“Người anh em chúc cậu may mắn.”

“Cùng chúc, người anh em.”

“Không sao, về sau mỗi người học một phần, tôi giúp cậu.”

Dù cho Tiền Miếu cười nhìn hả hê, nhưng Trần Càn vẫn cảm thấy cậu cười lộ lên rất đẹp mắt. ‘Chỉ có A Miếu của mình tâm địa tốt’ anh nghĩ.

Thư viện đúng như mọi người dự đoán rộng rãi mà yên tĩnh. Toàn bộ cửa sổ và cửa chính của thư viện đều bằng thủy tinh nhìn thấy bầu trời rất xinh đẹp, lấy ánh sáng thì không còn gì tốt hơn. Trần Càn đã được như ý, cùng Tiền Miếu vượt qua nửa buổi chiều yên tĩnh. Anh an vị đối diện Tiền Miếu, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Tiền Miếu đọc sách thấy mặt nghiêm túc rất yên tĩnh, sau đó cúi đầu tiếp tục xem. Trên đường về nhìn bóng dáng hai người bị đèn đường kéo dài một lớn một nhỏ, cảm thấy tiếp tục như vậy cũng quá tốt.

Trần Càn đêm nay ngủ rất ngon, hoàn toàn không xoắn xuýt như ngày hôm qua. Anh có cảm giác mình tạm thời cũng không cần nâng tâm vấn đề quan hệ giữa mình Tiền Miếu, cũng không cần bi tình như vậy, thuận theo tự nhiên thôi!

Cứ giống như những ngày đầu đi học, thời gian trôi qua rất nhanh. Trần Càn luôn chăm chú làm bạn xung quanh Tiền Miếu, dường như chỉ cần cùng nhau đi như vậy, là đủ rồi.

Chính thức đi học không lâu, các xã đoàn bắt đầu nhận người. Tiền Miếu nói với Trần Càn mình cảm thấy hứng thú với xã đoàn văn học trường.

“Trần Càn, cậu có thử gia nhập CLB bóng rổ xem, hoặc là hội thể dục sinh viên cũng được, như vậy có thể tìm được bạn bè cùng chung chí hướng và cùng chơi bóng. Cậu... Luôn theo tôi tới thư viện, không buồn sao?”

“Sao lại buồn chứ, A Miếu, chẳng lẽ trong mắt cậu tôi là một thằng nhóc tứ chi phát triển không có văn hóa như vậy sao? Tốt xấu gì tôi cũng từng chuyên văn học một thời gian, tôi cũng thích xem sách mà!”

“Thế nhưng... Lâu như vậy mà tôi chưa từng nhìn thấy cậu chơi bóng, không phải cậu nói cậu thích chơi bóng rổ nhất sao?”

“Bởi vì trong trường không có người quen biết nha, tôi lại không thích chơi một mình. Đừng nghĩ lung tung, tôi nghĩ kỹ rồi, muốn gia nhập CLB bóng rổ. Về sau mỗi lần chơi đều kéo cậu sang đây xem, như thế cũng được ha! Đến lúc đó cũng đừng ghét bỏ tôi quấy rầy thời gian cậu đọc sách.”

“Chỉ cần tôi rảnh, nhất định sẽ đi.” Tiền Miếu vẻ mặt nhẹ nhõm nở nụ cười.

Nhưng Trần Càn bên này lại không dễ dàng như thế. ‘Chẳng lẽ A Miếu ngại mình dính ở bên cạnh cậu, cậu cảm thấy phiền rồi, cho nên mới đuổi mình đi chơi bóng rổ? Không đúng, A Miếu sẽ không nghĩ như vậy.’

Tuy tự nói với mình như vậy, nhưng Trần Càn vẫn có một chút bất an. Anh thực sự sợ cứ như hình với bóng thế này sẽ vô tình lộ ra điểm không bình thường, nhưng anh lại không nỡ từ bỏ cảm giác ở bên cạnh người mình thích. Phải làm sao bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Càn vẫn quyết định buông tha đi theo Tiền Miếu cùng nhau gia nhập xã đoàn văn học. Mà như hy vọng của Tiền Miếu gia nhập CLB bóng rổ, như vậy hai người sẽ có đủ không gian. Nhưng anh tin chỉ cần sự nhiệt tình của mình không thay đổi, thì sẽ không bất hòa tình bạn của bọn họ.

“A Miếu của tôi, tôi phải làm thế nào làm mới tốt đây.”

Hai người họ thuận lợi vào được xã đoàn họ muốn. Xã đoàn văn học đúng vào thời kỳ chuẩn bị mở tạp chí. Tiền Miếu với tư cách xã viên mới không giúp đỡ được gì, chỉ tới chép bản thảo. Mà đám người Trần Càn thì tập luyện liên tục như mấy ngày huấn, không chỉ nhẹ nhàng vui vẻ chơi bóng. Rất nhanh các trận bóng được tổ chức. Như Trần Càn mong muốn, A Miếu tới xem, còn mang thêm hai vị bạn cùng phòng đáng yêu tới cổ vũ.

“Tôi giết, Trần Càn hôm nay cần thuốc nữa à! Mạnh như vậy!” Cao Á Phi khi Trần Càn nhảy lên đập một đường bóng mạnh thẳng tắp vừa kích động vừa sợ hãi thán phục.

“Ừ, có lẽ người trong lòng đang nhìn! Nên kích động như vậy. Nhưng cũng có khả năng bị kìm nén lâu rồi, nhìn kỹ một chút xem.”

“Fck My Life, lại úp rổ nữa kìa, thật kịch liệt” Cao Á Phi quái gọi, “Thậm chí tôi nghĩ, không biết CLB bóng rổ còn tuyển người nữa không.”

“Vậy cậu thử đi! Có lẽ bọn họ còn thiếu quản lý.”

“Đi đi đi, qua một bên.”

Tiền Miếu đứng một bên nhìn, cười cười, vô cùng chuyên chú. Tầm mắt của cậu quét quanh Trần Càn. Nhìn sức bật hơn người, sức chạy, nhảy, móc bóng, cầm bóng. Trần Càn ngẫu nhiên sẽ quay lại đây tươi cười mang theo vị mồ hôi nồng đậm, cười gấp răng không thấy mắt, rồi lập tức lấy lại *** thần tiếp tục chơi.

“Thật tốt.” Cậu nhỏ giọng nói một câu.

Giữa trận đấu, Tiền Miếu rất tự giác cầm khăn mặt và nước đi tìm Trần Càn.

“Lau đi, uống nước chậm một chút.” Tiền Miếu cười tủm tỉm nhìn Trần Càn.

“Cậu chơi rất tốt.”

“Ha ha, không nhìn xem tôi là ai.”

“Ừ, là cậu.” Tiền Miếu dứt khoát cầm qua khăn mặt giúp Trần Càn lau má và cổ. “Là bản thân cậu ấy, đại to con.”

“Trần Càn không tệ nha, lại nói sao cậu lại học tiểu gia nói chuyện.” Cao Á Phi chung tình đối với từ “tiểu gia” này.

“Được, cậu còn giám xưng tiểu gia như vậy. Trần Càn, đánh rất tốt!” Vương Bằng Cử tới vỗ vai anh, sau đó lau tay lên người Cao Á Phi.

“Ôi chào cái người này, cậu làm gì mà lau lên người tôi, toàn mồ hôi đấy.” Cao Á Phi thành công bùng nổ.

Cũng không lâu lắm hiệp sau bắt đầu. Sinh viên vây xem nhiều hơn, ngày càng nhiều nữ sinh tới nhìn trai đẹp. Còn có người can đảm bắt đầu gọi rõ tên cổ vũ họ cố gắng. Trần Càn sau khi trúng đạn mấy lần cuối cùng cũng kiên trì chơi đến hết trận, và rồi nhanh chóng thu thập lời kéo mấy người trong phòng ngủ đi mất. Hoàn toàn không để ý các nữ sinh ở phía sau thần sắc kích động.

“Thật đáng tiếc cứ như vậy mà đi à!” Cao Á Phi lưu luyến.

“Có đáng tiếc cũng không phải hướng về phía cậu đâu.” Vương Bằng Cử lôi kéo cậu ta đi theo.

Một tuần sau, Tiền Miếu thành công ghi lại trận bóng rổ lên báo trường.

11. Chương 11

Edit & Beta: Hoa Cúc

Trần Càn cảm thấy thụ sủng nhược kinh khi A Miếu xem mình thi đấu bóng rổ còn đưa nước lau mồ hôi cho mình. Nếu như không phải về sau có mấy nữ sinh ồn ào thì chuyện này thật quá hoàn mỹ. A Miếu bây giờ đang nghĩ gì, nếu A Miếu không nghĩ nhiều mà còn cổ vũ mình tìm bạn gái thì làm sao bây giờ! Quả thực rất phiền.

Từ sau khi Trần Càn bắt đầu mộng xuân về chuyện đó, thì cuộc sống thanh xuân chỉ đầy bóng rổ và học tập, anh không có cảm giác lớn với nữ sinh, khi nữ sinh nhét đồ vào trong ngăn bàn chỉ có một cảm giác tự hỏi ‘sao lại đến’. Đối với những chuyện nữ sinh sau khi thổ lộ bị từ chối rồi khóc chạy trốn anh càng không thể lý giải nổi. Ở trong mắt anh chơi bóng rổ là tác dụng phụ lớn nhất rồi, chỉ cần anh không buông tha bóng rổ là được. Bây giờ đã lên đại học sao còn khoa trương như vậy, Trần Càn ôm đầu bắt đầu đi.

Chơi bóng rổ xong về phòng ngủ, Trần Càn ngay lập tức đi tắm. Tiền Miếu nhân lúc lửa bồn thảo còn nóng đi đánh máy, mặt khác hai tên nhóc kia đói bụng đã đi ra ngoài trường học ăn ngon rồi, nhất thời trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ còn tiếng đánh chữ và tiếng nước đứt quãng mơ hồ có thể nghe được.

“A Miếu, tôi quên cầm khăn tắm, giúp tôi lấy một cái.” đột nhiên âm thanh Trần Càn truyền đến từ trong nhà vệ sinh.

“Được, cậu chờ một chút.” Tiền Miếu đáp một tiếng, nhanh chóng lưu file đang biên tập, cầm khăn tắm trên kệ đầu giường Trần Càn trực tiếp đẩy cửa vào WC.

“Oa, A Miếu sao cậu vào được.” Trần Càn trực tiếp dùng tay che chỗ quan trọng, một tay nhận khăn tắm Tiền Miếu đưa tới.

“Khi chúng ta huấn luyện quân sự cùng nhau tắm nhiều lần rồi còn gì, những gì không nên thấy tôi đã thấy hết.” Tiền Miếu hí mắt cười dò xét. “Dáng người coi như đẹp, chơi bóng rổ nhiều cơ bắp rất rắn chắc.”

Trần Càn tóm lấy khăn tắm “A Miếu cậu chịu kích thích gì vậy” nhìn Tiền Miếu. “A Miếu cậu tiếp tục như vậy tôi sẽ cảm thấy cậu yêu tôi rồi.”

“Đẹp, ai yêu cậu chứ, ngược lại những nữ sinh đó đúng là rất yêu cậu đấy. Thôi đi, vừa rồi linh cảm của đến một loạt, bây giờ nhin không nổi muốn vào WC.”

“Được rồi được rồi! Tôi ra ngoài.” Khi Trần Càn nghe cậu nói ‘ngược lại những nữ sinh đó đúng là rất yêu cậu đấy’ nội tâm lộp bộp một phát. Nghĩ, không tốt rồi, A Miếu thật sự muốn nói gì rồi. Lòng kêu rên ngay cả quần đùi cũng không mặc bọc khăn tắm đi ra luôn, cảm giác mình bây giờ giống ông chồng bị bà xã bắt gian tại giường sau đó đuổi khỏi nhà thật bị thương, càng bị thương hơn là lời A Miếu nói vào thời điểm này bao hàm cảm xúc đặc biệt nha!

Trần Càn xoắn xuýt mặc xong quần áo, ở ngoài đi tới đi lui, cuối cùng dùng sức lau mặt một cái, đứng lên đầu hàng triều đình.

“A Miếu, cơm tối cậu muốn ăn gì? Tôi đi mua.”

Mà âm thanh Tiền Miếu nghe có chút kỳ quái, có chút vội vàng xao động hoặc xoắn xuýt.

“Tôi nói này, cậu có thể đừng hỏi vấn đề này khi tôi đang đi WC được không vậy!”

“Ách, tôi đi đây, mua như ngày thường là được chứ gì.”

Trần Càn ảo não vỗ vỗ đầu mình, lại kích động chạy đi mua món thịt cà Tiền Miếu thích. Mà Tiền Miếu trong nhà vệ sinh, thật ra cũng không đi WC, chỉ ngơ ngác đứng cạnh cửa sổ WC, không biết nghĩ gì. Khi truyền đến âm thanh Trần Càn đóng cửa, thì rửa tay ra ngoài.

Trần Càn vội vã mang cơm về, Tiền Miếu yên tĩnh gõ bản thảo. Hai người khác trong phòng ngủ vẫn chưa về, cũng không biết ăn gì mà vui vẻ vậy.

“A Miếu, dừng lại, ăn cơm trước đã!” Trần Càn mời Tiền Miếu tới dùng cơm.

“Ừ, được. Tôi đi rửa tay trước.”

“Tôi chạy ra tận quán ăn bên đường phố buôn bán để mua đây. Quán này xào đồ ăn không tệ, hương vị rất ngon.”

“Thật vậy sao? Cảm ơn cậu nhé Trần Càn, tôi thích nhất món xào này.” Tiền Miếu nhìn về phía đó chờ mong, cậu đi rửa sạch tay, sau đó nhanh chóng chạy tới ăn cơm. Ăn thử một miếng rồi hưng phấn ngẩng đầu nhìn về phía Trần Càn cười.

“À..., thật sự rất ngon.” Tiền Miếu miệng ngậm cơm trong mắt Trần Càn rất đáng yêu. Thấy cậu thích ăn, Trần Càn rất vui.

“Cậu thích là tốt rồi, lần sau tôi mang cậu đi. Thịt kho tàu và thịt bò ở đó cũng không tệ.”

“À..., được!”

Trần Càn thấy cậu ăn ngon, mình cũng cầm lên một phần bắt đầu ăn.

Thời gian hưởng thụ cơm tối rất nhanh bị gián đoạn.

“Tôi đã về, còn mang thịt nướng nữa này, mau tới đây ăn!” Cao Á Phi vĩnh viễn không thay đổi được thói quen lớn tiếng khi vào cửa.

Trần Càn muốn đánh chết thằng nhóc này, nhưng trên thực tế chỉ có thể lấy khuôn mặt tươi cười chào đón.

“Cảm ơn người anh em, mang theo thứ gì về đó?”

“Đương nhiên là thịt á! Còn có khoai tây và khoai lang nữa, đều là đồ tốt.”

“Coi như không tệ, chúng tôi còn chưa ăn xong cơm, chỉ vừa mới ăn thôi.”

“Cám ơn, hôm nay hai người chơi vui không?” Tiền Miếu dường như không thích khoai sây và khoai nướng ớt lắm. Không khách khí như ngày thường, ngược lại động tay cầm miếng thịt nướng. Trần Càn âm thầm ngạc nhiên, cảm thấy về sau nên mang Tiền Miếu đến đó ăn một bữa thật ngon.

“Rất vui về đây, đừng phải mấy em gái lớp ta nữa, mấy em gái thực sự rất hào phóng nha! Còn có thể uống rượu!”

“Đúng rồi, còn đáng về nát rượu của cậu trên bàn nữa kìa.” Vương Bằng Cử theo sau bổ sung.

“Một ngày cậu không hủy hình tượng của tôi không được à hả.”

“Có lẽ do khi đó cậu quá bi thương thì vui.”

“Thôi được rồi.”

“Ai, Trần Càn, có nữ sinh tìm hiểu cậu qua tôi đấy nha! Người ta khen cậu đẹp trai, có hứng thú không thêm QQ của cô gái đẹp kia này!” Cao Á Phi cười về mặt hèn mọn bỉ ổi.

“Ừ, tạm thời không hứng thú.”

“Được rồi, vậy để cho tôi đi! Để tôi tâm sự cùng cô ấy. Hơn nữa làm sao tôi có thể nói cậu từ chối mà không làm tổn thương lòng nàng đây.”

Trần Càn vô thức nhìn về phía Tiền Miếu, Tiền Miếu cuối cùng cũng ăn một xiên khoai tây. Cậu không rõ ràng cho lắm nhìn Trần Càn, Trần Càn đành phải quay đầu đi.

“Cậu tự nghĩ cách đi, mỗi lần tôi từ chối thì mấy cô ấy sẽ khóc.”

“Cậu đang đắc ý có phải không! Được, tôi cho cậu kết thúc luôn.”

Trần Càn không nói tiếp, anh đang nhìn Tiền Miếu yên lặng ăn xong và lau miệng rất muốn giải thích cái gì, cuối cùng bất đắc dĩ cầm lấy một củ khoai nướng lên gặm.

Cuối tuần thứ ba sau khi khai giảng, Trần Càn cuối cùng cũng có cơ hội lôi kéo A Miếu đi dạo phố.

“A Miếu, thời tiết chuyển lạnh rồi, đi mua quần áo với tôi nhé, giúp tôi nhìn xem có hợp hay không. Cậu cũng chọn đi! Đã lên đại học thì không cần mặc đồng phục thật phiền toái.”

“Được rồi, cậu muốn chọn quần áo thể nào.” Tiền Miếu rất kiên nhẫn hỏi chủng loại quần áo Trần Càn thích.

“Nếu không mua áo khoác nhé? Tôi mặc vào chắc là rất có khí chất nhĩ.”

“Phốc... Được rồi! Nếu không xem quần áo thể thao xem?”

“Đó là đương nhiên! Tôi chơi bóng mà trang phục cũng không thể thiếu!”

“Được, tôi giúp cậu. Đồ của tôi thì tùy, dù sao vóc dáng thấp mặc gì cũng thể.”

“Không thể nói như vậy, A Miếu nhà ta rất có khí chất đấy nha. Nhất định phải chọn đồ nổi bật khí chất của cậu.”

“Sao cậu lại nói vậy, cậu đang nói cho hay đấy à.”

“Không, nói thật mà!”

Tiền Miếu mỗi lần đều bị khuôn mặt nghiêm túc kia chọc cười.

Trần Càn thấy cậu cười cũng vui, một tay kéo Tiền Miếu, đặt cánh tay lên bả vai cậu “Chúng đi dạo phố nào!”

Tiền Miếu không thích giãy dụa, Trần Càn ỷ lại trên người cậu không động, Tiền Miếu cũng buông tha. Hai người họ bảo trì tư thế này đi trên đường, tỉ lệ người quay đầu lại siêu cao. Lỡ tai Tiền Miếu hồng hồng, nội tâm Trần Càn vui vẻ!

Phố Nam không lớn, nhưng do có nhiều quán bán hàng, cũng thỏa mãn được một phần sinh hoạt hàng ngày của sinh viên. Vì Tiền Miếu dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn, Trần Càn bắt buộc dĩ phải thử vài bộ quần áo. Thử một lần lại hỏi Tiền Miếu cảm giác thế nào một lần. Tiền Miếu luôn nói tốt, khiến lòng Trần Càn bay bổng. Cuối cùng hai người mua một cái áo gió và một bộ quần áo thể thao mùa thu.

“A Miếu, cậu cũng xem đồ của mình đi! Nếu không tôi chọn giúp cậu nhé, tin tưởng ánh mắt của tôi, cam đoan không tệ!”

“Được, vậy cậu giúp tôi chọn.”

“Cậu thử cái áo sơ mi sọc caro và áo len ba lỗ kia xem, thêm cái quần vải này nữa.”

“Không cần đổi toàn thân...” Tiền Miếu có chút chần chờ.

“Đi thử xem, tin tôi nha.”

Tiền Miếu ngoan ngoãn đi thử đồ, lúc ra mặt có chút hồng, không biết làm sao. Hiển nhiên nhìn mình thay đổi trong gương khiến cậu cảm thấy không hợp.

“Tôi nói đẹp mà, nào đừng vội thay, tôi giúp cậu phủi chỉ.”

“Phủi cái gì nha...”

“Ài, đừng nhúc nhích!”

Tiền Miếu vẫn ngoan ngoãn để Trần Càn phủi cho mình, lại cầm một cái áo khoác màu lam nhạt Trần Càn đưa tới đi vào trong.

“Cái này cũng không tệ, thử xem sao.”

Cuối cùng hai người thắng lợi trở về. Tiền Miếu từ ngày Trần Càn chọn đồ cậu hoàn toàn không muốn thử quần áo nữa, dù vẫn có chút hưng phấn, nhưng cũng có chút ảo não.

“Trần Càn, thoáng cái đã tiêu mất năm sáu trăm ngàn, quá nhiều rồi.”

“Đổi mới hình tượng cần dùng tiền, quần áo ở đại học chúng ta tính thế là rất rẻ rồi. Nếu cậu cảm thấy thiếu tiền thì chúng ta lại đi tìm việc làm thêm, thế nào?”

“Được rồi, vậy cũng không tệ. Cảm ơn cậu giúp tôi chọn quần áo, đúng là rất đẹp.”

“Cũng không phải công lao của tôi, do cậu đẹp thôi.”

“Lại trêu ghẹo tôi đúng không!”

“Đây là nói thật mà!”

Đây đúng là lời nói thật, trong mắt Trần Càn, khi Tiền Miếu đổi quần áo xong, dáng vẻ xấu hổ xuất hiện bên ngoài phòng thử áo, đặc biệt đẹp mắt. Thực tế khi Trần Càn tự mình chọn bộ quần áo đó đã nghĩ vậy.

“Chuyện công việc có thể cân nhắc một chút, chúng ta về trước đi!”

“Đừng nóng vội, lần trước tên Cao Á Phi kia mang thịt nướng về, mùi vị không tệ, nếu không chúng ta đóng gói một phần mang về, hoặc tới đó ăn nhé?”

“Cậu vừa nói thì bụng tôi cũng đói, tôi xem nào, ừ, 5 giờ rồi. Cũng nên ăn cơm, cậu biết ở nơi nào không?”

“Biết, chúng ta đi.”

Vì vậy Trần Càn lại vui vẻ nhìn dáng vẻ hạnh phúc khi được ăn đồ nướng của Tiền Miếu. Trần Càn cảm thấy A Miếu đúng là ông trời phái xuống để khắc chế mình, dù anh rất thích ăn đồ nướng, nhưng cũng không vì thèm ăn mà chủ động chạy đi mua. Ừ, ăn thịt nướng nhiều không tốt với thân thể, về sau phát hiện cái khác ăn ngon hơn thì mang A Miếu tới đó.

12. Chương 12

Edit & Beta: Hoa Cúc

Trần Càn rất đắc ý khi Tiền Miếu lại để cho mình chọn quần áo như vậy. Cho dù chỉ đơn giản là quần áo của những sinh viên bình thường, thì khi Tiền Miếu mặc lên người cũng có khí chất đặc biệt. Áo sơ mi kẻ ca rô hơi rộng và áo len ba lỗ màu trắng bên ngoài nổi bật lên dáng người không phát dục *** xảo động lòng người, khiến Trần Càn âm thầm tâm động không thôi.

Anh và Tiền Miếu đi thư viện, nhìn lên cậu đọc sách, hiển nhiên nhìn cả khi cậu nằm sấp trên bàn ngủ, có cảm giác mình mê gái (trai) không có thuốc chữa.

“Trần Càn, cậu không ngủ một lát sao?” Tiền Miếu vừa tỉnh ngủ nhẹ nhàng vuốt vuốt đôi mắt chập choạng.

“Không cần, ngược lại may mà cậu mẩn không chảy nước miếng ra sách.” âm thanh Trần Càn tràn ngập vui vẻ. Khiến Tiền Miếu vô thức sờ lên khóe miệng.

“Tôi ngủ không chảy nước miếng!” Tiền Miếu lườm Trần Càn một cái, tiếp tục đọc sách. Trần Càn cười duỗi lưng, hoạt động cánh tay một chút, cảm bút nhớ lên.

Thời gian tốt đẹp của buổi chiều vĩnh viễn trôi qua rất nhanh, khi hai người thu thập đồ và mượn một số sách của ngày mai để trở lại phòng ngủ, Trần Càn mới nhớ mình không thể không đối mặt với một vấn đề.

“A Miếu, đã nói rồi cái này cậu sửa giúp tôi đây, không lâu nữa sẽ bắt đầu. Tôi thực sự một chút cũng không muốn sửa! Đây là cái quái gì vậy!”

“Ừ, phải chuẩn bị sớm một chút, chúng ta còn phải thi cấp bốn vào tháng 12 đúng không? Nếu không cậu

dứt khoát ôn tập kỳ thi cấp bốn trước đi!” Tiền Miếu trả lời rất chân thành.

“Nhưng tôi sẽ giám sát cậu đấy, thật ra sửa lại cũng rất tốt, dù không có ý gì nhiều.”

“Ah! Cảm ơn ngài Tiền Miếu hao tâm tổn trí——” âm thanh Trần Càn cố ý kéo dài ra, chọc Tiền Miếu cười không ngừng. Cao Á Phi ở bên cạnh trợn mắt trắng.

Trần Càn và Tiền Miếu chuẩn bị đi tiệm sách mua tư liệu cấp bốn, hỏi Cao Á Phi và Vương Bằng Cử có muốn một phần luôn không.

“Tôi không muốn đổi mặt với cấp bốn, ôi, tiếng Anh là kẻ thù của tôi!” Cao Á Phi nói rõ quyết tâm không muốn mua của mình.

“Giọng điệu quý quái gì thế, bây giờ không chuẩn bị thì muốn đợi đến khi nào! Nếu cậu thật sự quên sạch sẽ rồi thì sao. Trần Càn, mua hai phần, nhất định phải cho thằng này gặm hết sách từ đơn.” Vương Bằng Cử kiên quyết không chịu buông tha cái con quỷ lười.

“Ài, dựa vào cái gì cậu nói mua là phải mua.” Cao Á Phi ồ ào.

“Đi, mua hai phần.” Trần Càn đáp lại, quyết đoán bỏ qua tiếng của Cao Á Phi, lôi kéo Tiền Miếu đi.

Trần Càn được như ý bắt đầu cùng A Miếu ngọt ngào bên nhau ôn từ đơn cấp bốn, tiện thể ôn tập. Bọn họ một ngày học 20 từ đơn, cầm quyển sách đọc kiên trì, nhưng quen dần thì rất nhẹ nhàng. Dù không cam lòng thế nào Cao Á Phi vẫn bị bạn cùng phòng kéo xuống nước, tuy nhiên sách từ đơn học rất nhanh, nhưng đồng bài tập thì hành hạ cậu ta rất lâu.

Cho dù đi học, chơi bóng, đi thư viện đọc sách, hay chuẩn bị cho kỳ thi cấp bốn, sinh hoạt của Trần Càn và Tiền Miếu vẫn tiến hành như thường. Quan hệ của họ trong lòng người khác là anh em không thể thân thiết hơn, ra vào cùng nhau. Thậm chí có một số nữ sinh sẽ dùng ánh mắt kỳ quái vô cùng hưng phấn nhìn hai người họ. Khiến Trần Càn nổi da gà, về sau dù cho được phổ cập khoa học kiến thức hủ nữ là sinh vật gì cũng vậy. Anh nghĩ thầm, con mắt quần chúng quả nhiên sáng như sao, nhưng tiếc chỉ có một người có tình ài!

Tất cả mọi chuyện đều bình thường cho đến khi một phong thư tình bị Tiền Miếu cầm trên tay.

Đó là buổi chiều ngày 11 tháng 11, một nữ sinh hai người không quen biết gọi Tiền Miếu lại, hơn nữa còn muốn nói chuyện một mình. Nội tâm Trần Càn lập tức kéo chuông cảnh báo, cực kỳ khủng khiếp, dùng sức nhìn chăm chăm nữ sinh kia, nhưng hoàn toàn không có lập trường đi cùng họ. Nữ sinh kia bị Trần Càn nhìn chăm chăm mặt đỏ dần, vẫn kiên trì kéo Tiền Miếu qua một bên. Kín đáo đưa cho Tiền Miếu một phong thư, nói gì đó, rồi quay người chạy mất.

Sắc mặt Tiền Miếu cổ quái đi về phía Trần Càn, kéo Trần Càn yên lặng đi tới con đường nhỏ ven hồ, tìm

cái ghế đá ngồi xuống.

“Ừ, cho cậu, hoa đào của cậu đã đến.” Tiền Miếu đưa phong thư màu tím phần trong tay cho Trần Càn.

“À? Không phải thư tình của cậu sao?” Trần Càn không thể kiềm chế còn đắm chìm trong suy nghĩ bi kịch ‘Tiền Miếu sẽ bị cướp mất’.

“Sao lại có nữ sinh để ý đến kiểu như tôi chứ, người ta không muốn trực tiếp đưa cho cậu, còn tìm bạn học chuyển cho tôi sau đó lại chuyển cho cậu. Hình như là lớp bên cạnh hay sao ấy?” Tiền Miếu rất bình tĩnh.

“A Miếu, tôi không có ý định nói chuyện yêu đương, tôi....”

“Được rồi, tốt xấu gì cứ xem đi đã là tâm ý của người khác mà, tôi được ủy thác còn phải giám sát cậu nữa kìa.” Tiền Miếu hướng về Trần Càn bĩu môi.

“Hay cậu không muốn tôi ở bên cạnh xem, vậy chúng ta về phòng ngủ trước.”

“Tôi không có ý này, tôi đọc là được.” Trần Càn có chút bực bội, thô bạo xé phong thư, rút ra.

“Cô ấy cho rằng tôi là con nít học cấp hai à? Cái gì gọi là vừa thấy tôi chơi bóng rổ đã yêu, hy vọng tôi cũng tiếp nhận tâm ý của cô ấy. Dựa vào cái gì, sao lại có một cô gái ngây thơ như vậy.” Trần Càn đọc nhanh như gió, tiện tay ném lên bàn đá.

“Không cần nhắc một chút sao? Có thể hẹn gặp cô gái kia một lần xem sao, nói không chừng cảm giác sẽ khác.”

“Không cần A Miếu, tôi không muốn tìm bạn gái.” Trần Càn nói rất quyết đoán.

Tiền Miếu nhìn Trần Càn thật sâu “Vậy chúng ta đi thôi! Cất thư đi, tốt xấu gì cũng là tâm ý của người ta. Tôi sẽ nói chuyện với bạn học kia.”

Hai người yên lặng về phòng ngủ, trên đường đi ai cũng không mở miệng. Được nữ sinh tỏ tình là chuyện khiến người ta hưng phấn như với bọn họ lại khơi dậy phản ứng kỳ quái. Mãi cho đến khi về tới phòng ngủ, họ vẫn không nói chuyện với nhau. Tiền Miếu bật máy tính, liên hệ với bạn nữ đưa thư cho mình. Trần Càn nằm trên giường, không biết nghĩ cái gì.

Chuyện như thế hôm sau dường như biến mất. Hai người họ như không có chuyện gì xảy ra vẫn đi học, ăn cơm, đọc sách. Nhưng ngày thứ ba, lại một phong thư được đưa tới. Lần này phong thư có màu đỏ chói, nội dung lại càng đầy dẫy nhiệt tình, hơn nữa còn có thêm ảnh cô gái kia tự chụp.

“Cái gì mà nếu tôi sẵn lòng tìm hiểu rõ thì nhất định sẽ thích cô ta. Cô ta lấy tự tin từ đâu ra vậy, rốt cuộc tôi có chỗ nào mà khiến cô ta chấp nhất như vậy.” Trần Càn dùng sức gục đầu. Tiền Miếu bên cạnh sắc mặt bình tĩnh, một câu cũng không nói.

“A Miếu, đưa số QQ của cô gái đưa thư cho tôi, tôi tự mình nói với cô ấy.”

“Được.”

Khi Trần Càn trò chuyện trên QQ với cô gái kia, lời lẽ nghiêm khắc từ chối yêu cầu ‘tìm hiểu rõ’, hơn nữa nghiêm túc biểu thị mình rất phản cảm. Về sau cô gái viết thư tự mình trò chuyện với anh, cuối cùng bị những lời như ‘Tôi không muốn dính vào chuyện yêu đương khi học đại học’, ‘Thư của bạn khiến tôi phản cảm’, ‘Xin tự trọng’ của Trần Càn ép trở về.

Trần Càn biết lời mình nói rất nặng, nhưng thực sự không chịu nổi sự phiền muộn và nôn nóng trong lòng. Nhưng từ ngày đó Tiền Miếu lại trầm mặc khác thường khiến anh cảm thấy không đúng, anh không cách nào xác định Tiền Miếu xuất phát từ tâm tư gì mà làm như vậy. Anh mơ hồ cảm thấy Tiền Miếu có lẽ cũng mang tâm ý như mình, nhưng lại sợ mình suy nghĩ nhiều. Nếu Tiền Miếu xuất phát từ điều kiện bản thân mà tự ti với chuyện tìm bạn gái, nên đúng lúc bị chuyện này kích thích thì sao, như vậy thì hoàn toàn khác với mình nghĩ

13. Chương 13

Edit & Beta: Hoa Cúc

Sau khi sự kiện ‘thư tình’ qua đi, Trần Càn phát hiện gì đó không đúng. Lượng công việc của Tiền Miếu ở xã đoàn văn học trường đột nhiên tăng lên, cậu thường xuyên tới văn phòng của xã đoàn văn học, thường xuyên đánh bản thảo, kiểm tra bản thảo. Khi Trần Càn hỏi vì sao không tới thư viện soạn bản thảo, Tiền Miếu dùng một câu “Ở thư viện không có linh cảm” đuổi anh đi. Nhưng trước kia rõ ràng Tiền Miếu thường soạn thảo ở thư viện mà.

Trần Càn lập tức ý thức được Tiền Miếu tránh né mình, đây là dùng công việc để lấy cớ khởi, thậm chí cả trong sinh hoạt. Tiền Miếu bề ngoài thì làm cho không ai có thể bắt bẻ được nhưng thái độ khách khí lại khiến người ta hận ngứa đến răng, “Cảm ơn” xuất hiện rất nhiều khi hai người họ đối thoại, tất cả những chuyện này đều làm cho Trần Càn không thể chịu đựng được. Cuối cùng khi Vương Bằng Cử mặt mờ hỏi anh có phải anh cãi nhau với Tiền Miếu hay không, thì Trần Càn chặn cửa nhà vệ sinh khi Tiền Miếu rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

“A Miếu, sao phải trốn tránh tôi.” Trần Càn chặn ở cửa WC không cho cậu đi.

“Do gần đây tôi bận nhiều việc thôi, Trần Càn để tôi ra ngoài.” Tiền Miếu sắc mặt không tốt lắm, nhưng âm thanh vẫn rất bình tĩnh.

“A Miếu! Đừng qua loa với tôi, nói rõ ràng đi, cuối cùng là vì cái gì!” Trần Càn vô cùng nóng nảy, vẫn chặn cửa không có ý để cậu đi vào, nhìn chăm chăm Tiền Miếu, yêu cầu một đáp án.

Đáp lại anh là một sự trầm mặc, Tiền Miếu không nói một câu, nửa cúi đầu đứng ở đó.

“Đừng đối xử với tôi như vậy, A Miếu. Tôi không chịu được, A Miếu. Tốt xấu gì cũng cho tôi một lý do chứ.” âm thanh Trần Càn mang theo sự cầu khẩn, nhưng Tiền Miếu vẫn như cũ im lặng. Cậu đứng dưới bóng thân thể Trần Càn, lộ ra biểu tình cứng ngắc.

Trần Càn như buông tha bỏ cánh tay xuống, nghiêng thân thể sang bên cạnh để cho cậu ra ngoài. Tiền Miếu vẫn bảo trì tư thế cúi đầu đi qua bên người Trần Càn, không nghĩ tới đột nhiên bị Trần Càn ôm chặt từ phía sau. Cậu giãy dụa ..., nhưng đột nhiên dừng lại —— Trần Càn cắn cổ cậu.

“Thả tôi ra ——” âm thanh Tiền Miếu bắt đầu run rẩy.

“A Miếu, anh thích em —— không phải tình cảm bạn bè mà là yêu thích.” Trần Càn buông lỏng miệng, nhưng không có ý buông tay với Tiền Miếu. Ở tư thế này Tiền Miếu căn bản không thể quay đầu lại nhìn mặt anh, anh mới dám nói ra đây tất cả.

“Ngày đầu tiên khi anh đến phòng ngủ này, khi em chào hỏi anh cười với anh khi đó anh đã bắt đầu chú ý đến em, sau đó càng ngày càng thích, thích đến mức muốn quần lấy em, trăm phương ngàn kế nịnh nọt em, làm bạn cùng em.”

“Anh đã chuẩn bị cứ như vậy chôn mọi thứ xuống đáy lòng, không nói cho em biết, mãi mãi làm bạn tốt của em. Cứ như vậy là tốt rồi, những vì sao đột nhiên em lại không để ý đến anh, đột nhiên bắt đầu tránh né anh.”

“Anh không thể tiếp nhận được khoảng cách bị kéo ra xa, nói cho anh biết vì sao, hử?”

“Nói cho anh biết có được không, A Miếu.”

Âm thanh Trần Càn mang theo sự dụ dỗ, anh đã nghĩ đến đáp án, dù cho hôm nay qua đi sẽ khiến anh phải đối mặt với sự chán ghét của Tiền Miếu, cũng vĩnh viễn không thay đổi.

“Sao phải ép em nói...” âm thanh Tiền Miếu còn đang run rẩy, thậm chí thân thể bị ôm cũng đã run. “Em ghen tỵ, em sợ hãi —— em thích anh.”

Trong nháy mắt bị vui sướng điên cuồng đánh trúng Trần Càn, nhanh chóng đổi tư thế xoay thân thể Tiền Miếu lại. “A Miếu, em nói thật sao? Em cũng thích anh?”

“Ừ, em cũng thích anh.”

“Em vì bai bức thư tình kia...”

“Không chỉ vì bai bức thư tình đó.” Tiền Miếu ngẩng đầu nhìn anh, con mắt đen bóng tỏa sáng.

“Khi em phát hiện mình không bình thường, em đã bắt đầu lo lắng, bắt đầu sợ hãi, bắt đầu ghen tỵ. Anh như vậy sao có thể khiến người khác không thích, em không biết khi nào anh sẽ tìm bạn gái. Lần này có người đưa thư tình, em mới hạ quyết định lãng tránh anh.”

“Sẽ không đâu A Miếu, sao anh có thể đi tìm bạn gái? Anh luôn sợ hãi em bị cướp đi.” Trần Càn vội chân thành bày tỏ.

“Giống như em sao, làm gì có ai để ý.”

“Chẳng phải có anh à?”

“Ừ —— ”

Trần Càn lại một lần nữa ôm Tiền Miếu vào lòng, Tiền Miếu lần này không kháng cự, cũng đưa tay ôm lại. “Thật tốt”, Trần Càn nghĩ thầm.

Sau khi bày tỏ tâm ý, Trần Càn kéo Tiền Miếu lên giường mình, vòng tay vòng chân ép cậu ngồi trong lòng mình.

“Sao anh lại thích em? Em không ngờ đấy, anh còn nói lần đầu tiên trông thấy em đã...” Tiền Miếu bị Trần Càn ôm, mặt có chút hồng, âm thanh cũng nhỏ.

“A Miếu, ...Ừ, điểm ấy anh cần phải thẳng thắn với em. Thật ra, anh thích nam sinh có vóc dáng nhỏ, gần cùng loại với kiểu luyến đồng, nhưng có lẽ nghiêng về dáng người, tuổi cũng có chút...Ừ, còn nhỏ.” Trần Càn ấp a ấp úng nói bí mật cấm kỵ trong lòng mình. Khi vừa nói ra thì cảm thấy thân thể trong lòng cứng đờ.

“Hãy nghe anh nói, A Miếu. Khi lần đầu tiên xác định chuyện đó, hơn nữa ở trong quân doanh ở chung khiến ấn tượng về phương diện này trở nên sâu sắc. Nhưng, về sau anh thực sự thích em, tuyệt đối không chỉ vì thân thể của em. Anh cũng nói không nên lời đây là cảm giác gì, nhưng thực sự càng ngày càng thích em, lo lắng mỗi một hành động của em, hoàn toàn thuần túy khác với cảm giác hứng thú khi vừa mới bắt đầu lúc trước.” Trần Càn đặt đầu mình trên bờ vai Tiền Miếu. “Bây giờ anh say mê em đến mức em không để ý tới anh một tuần lễ nên anh băn khoăn có nên tỏ tình không, mỗi ngày còn lo lắng em thích một cô gái nào đó.”

“Ừ, em biết. Em cũng thích anh, rất thích rất thích. Em chưa từng gặp người nào chủ động chăm sóc em, nói chuyện với em như anh vậy, khi bắt đầu em rất quý trọng anh như một người bạn, càng về sau, em cũng không biết từ lúc nào đã không còn... mỗi lần thấy anh chơi bóng rổ, em luôn ước chỉ có một mình em được nhìn anh chơi.”

“A Miếu.”

“Ừ.”

“A Miếu.”

“Ừ.”

“A Miếu, A Miếu, A Miếu!”

“Ừ!”

“Anh rất vui.”

“Em cũng rất vui.”

Trần Càn nhẹ nhàng chuyển đầu Tiền Miếu lại, cúi đầu xuống hôn cậu, Tiền Miếu không từ chối. Họ hôn môi rất đơn giản, chỉ dán vào bờ môi vào nhau. Sau khi nụ hôn chấm dứt, Trần Càn lại hôn trán Tiền Miếu, một lần nữa ôm cậu vào lòng.

“A Miếu, đêm nay anh muốn ôm em.”

“Không muốn, giường quá chật.”

“Hai người bọn họ về nhà rồi, anh sẽ không làm gì.”

“Giường quá chật.”

“A Miếu ——”

“Giường thật sự quá chật.”

Vì vậy khi Cao Á Phi và Vương Bằng Cử bao lớn bao nhỏ từ nhà quay trở trường học, thì trông thấy hai người hài hòa như lúc đầu hoàn toàn nhìn không ra cái gì không được tự nhiên.

“Ài, lão Vương à, bọn họ giảng hòa nhanh như vậy sao. Trước khi đó còn không được tự nhiên mà?”

“Không biết, có lẽ ghen chiến tranh lạnh rồi.”

“À?”

“Thôi bạn gay, mi không hiểu.”

“Hả.”

Vui vẻ rót chén cốc nước quấy cà phê đưa cho Tiền Miếu và Trần Càn, Vương Bằng Cử nhỏ giọng nói thào một câu “Bọn họ không phải thật à.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-vung-nay>